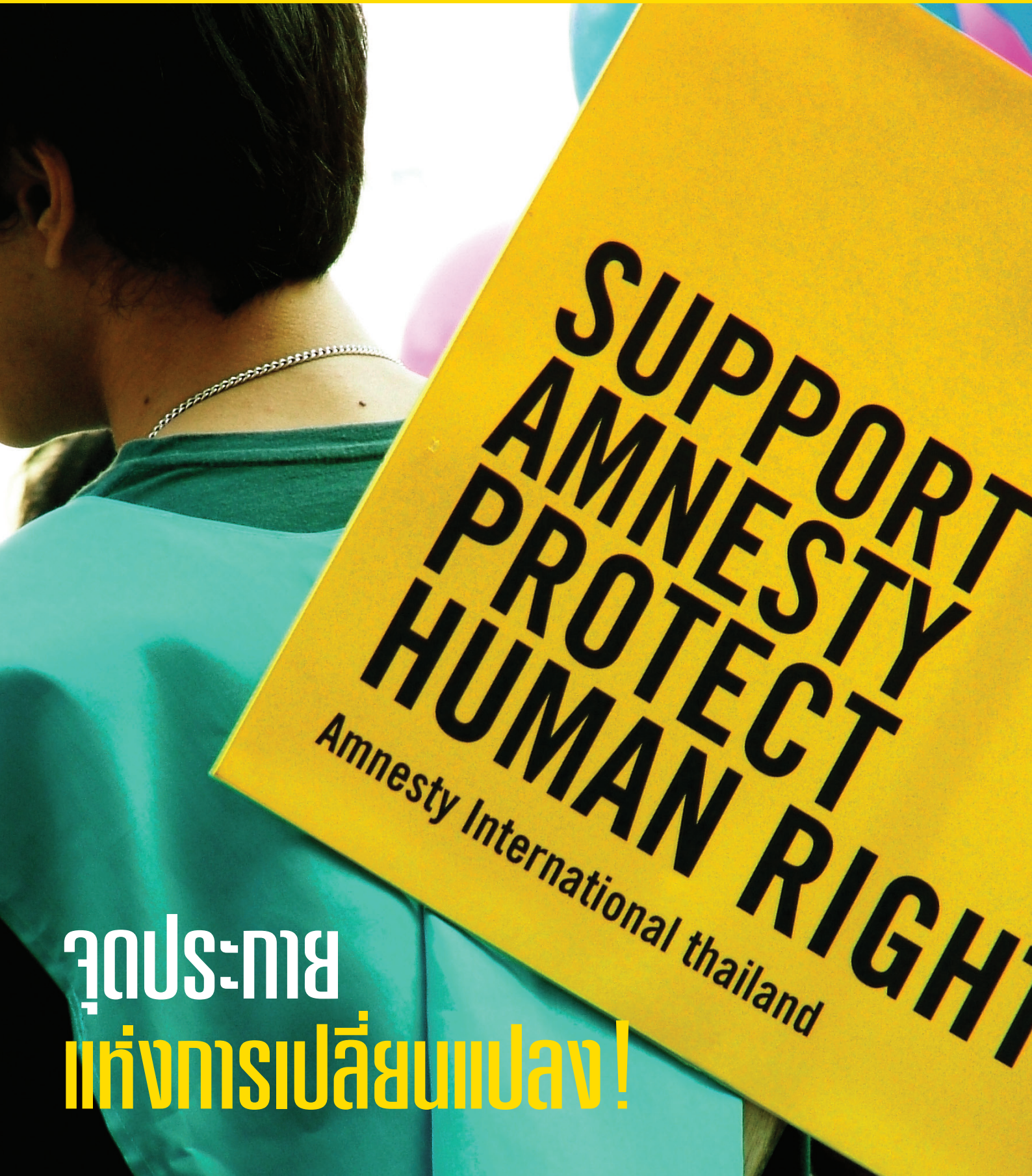

FREEDOM

แมกกาซีนเสรีภาพโดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
สำหรับนักศึกษาธรรมและสมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
ปีที่ 1 ฉบับที่ 2/2553

AMNESTY
INTERNATIONAL
THAILAND

จุดประกาย
แห่งการเปลี่ยนแปลง!

เก้าอี้ว่างของหลิวเสี่ยวไปมีความหมายมากกว่าที่ทางการจีนจะเข้าใจ

โดย ซาลิล เช็ตตี (Salil Shetty)

เลขาธิการแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้รับรางวัลโนเบล สาขาสันติภาพเมื่อปีพ.ศ.2520

พิธีมอบรางวัลโนเบล สาขาสันติภาพในปีนี้ จะมีเก้าอี้ว่างหนึ่งที่ ในท่ามกลางพิธีกรรมอันโอ่อ่า ผู้เข้าร่วมนับพันเต็มห้องโถงรวมทั้งผู้ทรงเกียรติสำหรับกิจกรรมซึ่งจัดขึ้นมาเนิ่นนานนับศตวรรษ ซึ่งเก้าอี้สำหรับผู้รับรางวัลในปีนี้เป็นของหลิวเสี่ยวไป ที่ว่างลง

ในความเป็นจริง หลิวเสี่ยวไปควรจะได้นั่งในจุดของผู้ได้รับรางวัลร่วมกับสมาชิกคณะกรรมการรางวัลโนเบลที่อาคารเทศบาลเมืองออสโล ระหว่างการประชุมภาคีเกียรติคุณการต่อสู้ด้วยสันติวิธีอย่างยาวนานเพื่อสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานในประเทศจีนของเขา ในความเป็นจริง เขาคงมีโอกาสกล่าวสุนทรพจน์ รับมอบเหรียญและประกาศนียบัตร และเรียกร้องให้มีการปฏิรูปด้านกฎหมายและการเมืองอย่างสันติในจีน ในความเป็นจริงเขาคงได้ร่วมถ่ายรูป ให้สัมภาษณ์ได้ภาคภูมิใจต่อเกียรติยศระดับสากลแม้ในช่วงเวลาอันสั้น จากนั้นก็สามารถเดินทางกลับบ้าน

แต่ในปัจจุบันหลิวเสี่ยวไปยังอยู่ในเรือนจำ เขากำลังใช้โทษจำคุกเป็นเวลา 11 ปีในข้อหา “ยุยงให้โค่นล้มอำนาจรัฐ” สำหรับบทบาทในฐานะผู้เขียน “ธรรมนูญ 08” ซึ่งเป็นคำประกาศเรียกร้องให้เคารพต่อสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานในจีน ที่ผ่านมาหลิวเสี่ยวไป

การลงโทษต่อเขาละเมิดต่อรัฐธรรมนูญของจีนเอง และขัดกับหลักสิทธิมนุษยชนพื้นฐาน แต่เช่นเดียวกับคนจำนวนมากในจีนซึ่งเลือกที่จะพูดแสดงความเห็น เขากลับถูกลงโทษอย่างรุนแรง หลักเกณฑ์สำหรับผู้รับรางวัลโนเบลกำหนด

ให้ครอบครัวของผู้ชนะรางวัลสามารถเดินทางไป

รับรางวัลแทนได้ แต่การบังคับควบคุมตัวหลิวทำให้เป็นครั้งแรกนับแต่ปี 2481 ที่จะไม่มีการมอบรางวัลให้ในพิธีครั้งนี้ อันที่จริงกรรมาธิการก็อาจมารับรางวัลแทนเขาได้ แต่เขาก็ถูกทางการจีนควบคุมตัว โดยถูกกักบริเวณอยู่ในบ้านที่กรุงปักกิ่ง ส่วนอีกหลายสิบคนที่ต้องการเข้าร่วมพิธีก็ถูกกักตัวหรือห้ามเดินทางออกนอกประเทศ

รัฐบาลจีนอาจมองว่าการทำเช่นนี้เป็นชัยชนะ แต่น่าจะเป็นความเข้าใจผิด แม้จะใช้แรงกดดันทางการเมืองมากมาย แม้จะใช้การข่มขู่และคุกคามต่างๆ นานา พวกเขาไม่สามารถบังคับให้หลิวเสี่ยวไปหรือคณะกรรมการรางวัลโนเบลยอมศิโรราบได้ ในขณะที่เก้าอี้แต่ละที่ในห้องโถงที่เต็มไปด้วยผู้คนในวันมอบรางวัลจะเป็นที่นั่งของบุคคลแต่ละคน แต่เก้าอี้ว่างของหลิวเสี่ยวไปแม้มีเพียงตัวเดียว กลับรองรับบุคคลจำนวนมากมายนานกว่านั้นมาก

ในบรรดาผู้ที่สมควรแก่เก้าอี้ตัวนั้นยังรวมถึงนักโทษการเมืองและนักโทษในธรรมสำนึกหลายพันคนซึ่งในปัจจุบันทนทุกข์ทรมานอยู่ในเรือนจำของประเทศจีนหรือไม่ก็ถูกกักบริเวณในบ้าน ผู้เสียหายจากการฟ้องร้องคดีและการข่มขู่คุกคามเพียงเพราะแสดงความเห็นของตนอย่างห้าวหาญ คนเหล่านั้นมีทั้งนายเถียนจี้ซึ่งถูกดำเนินคดีและอาจถูกควบคุมตัวอย่างไม่รู้ระยะเวลากำหนดเพียงเพราะเขาต่อสู้เรียกร้องค่าสินไหมชดเชยจากการที่ต้องติดเชื้อเอชไอวีและเชื้อไวรัสตับอักเสบบ ระหว่างการถ่ายเลือดตอนเป็นเด็ก หรือนายเจาเหวียนไห่ ซึ่งต้องโทษจำคุกสองปีครึ่งฐานพยายามเรียกร้องความยุติธรรมให้กับเด็กทารกที่ต้องป่วยเนื่องจากกินนมผงปนเปื้อนเข้าไป หรือนายเจินกวงเจิง นักสิทธิมนุษยชนตาบอดซึ่งถูกกักบริเวณในบ้านอย่างไม่เป็นทางการ หลังจากติดคุกมาสี่ปีฐานเข้าร่วมในการฟ้องร้องคดีเพื่อต่อต้านการที่ทางการบังคับให้ผู้หญิงหลายพันคนที่มณฑลชานตงทำหมันและทำแท้ง

เก้าอี้ตัวนี้ยังรองรับความทรงจำของความพยายามของทางการจีนที่

จะใช้แรงกดดันทางการเมืองเพื่อคว่ำบาตรพิธีมอบรางวัลในปีนี้มีการใช้ทั้งเล่ห์กลและการขู่จะใช้มาตรการด้านเศรษฐกิจเพื่อบังคับให้ประชาชนนานาชาติไม่เข้าร่วมในพิธีครั้งนี้ ถึงแม้จะสร้างแรงกดดันและการคุกคามมากมาย ทางการจีนก็สามารถโน้มน้าวใจได้เพียงไม่กี่ประเทศ แสดงให้เห็นว่าโดยพื้นฐานแล้วข้อเรียกร้องของจีนเป็นสิ่งที่ไม่อาจยอมรับได้ รัฐบาลและหน่วยงานระหว่างประเทศจะต้องต่อต้านการใช้เล่ห์กลเพื่อบังคับเช่นนี้

ในโอกาสครบรอบ 60 ปีวันสิทธิมนุษยชน ปฏิบัติการของจีนครั้งนี้ทำให้ทั้งโลกเห็นถึงสถิติด้านสิทธิมนุษยชนที่เลวร้ายของประเทศนี้ ประชาชนนับล้านๆ คนต้องอพยพจากบ้านเกิดภายหลังโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ทั้งหลาย ความโหดเหี้ยมที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์จัตุรัสเทียนอันเหมิน การละเมิดสิทธิในทิเบต และการคุกคามอย่างต่อเนื่องต่อกลุ่มฟาหลุนกง

น่าสงสัยที่เหตุใดมหาอำนาจอย่างจีนรู้สึกถูกคุกคามอย่างมากเพียงเพราะมนุษย์คนเดียว ความจริงก็คือหลิวเสี่ยวไปมีความหมายมากกว่ามนุษย์คนเดียวเขาเป็นตัวแทนอุดมคติของรางวัลโนเบล สาขาสันติภาพเป็นตัวแทนความฝันและความหวังของชาวจีนนับล้านๆ คนที่ถูกรัฐบาลจีนกำราบให้เสีย

รัฐบาลจีนอาจประสบความสำเร็จในการทำให้อำนาจของหลิวเสี่ยวไปว่างลง แต่ความว่างเปล่าอันเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงเรื่องราวอันยิ่งใหญ่เช่นกัน

“แบบกาสิโนเสรีภาพของคุณ” กรุณาแจ้งให้เราทราบ ถ้าคุณชอบ “FREEDOM”

- >> คุณแบ่งปันข้อมูลให้คนอื่น?
- >> คุณต้องการเห็นประเด็นอะไรใน FREEDOM ฉบับต่อไป?
- >> คุณมีภาพหรือบทความที่ต้องการแบ่งปันให้สมาชิกคนอื่น ๆ?
- >> และสุดท้าย, อย่าลืมเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเราที่ www.amnesty.or.th
และ www.facebook.com

ส่งทุกความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของคุณไปที่ : FREEDOM

ผู้ประสานงานฝ่ายพัฒนาสมาชิกและเครือข่าย
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
90/24 ซอยลาดพร้าว 1, ถนนลาดพร้าว,
แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

หรือส่งอีเมลที่

membership@amnesty.or.th

FREEDOM

บรรณาธิการอำนวยการ :

ปรัชญา บุญฤทธิกุล

บรรณาธิการ :

สินีญา เมืองหนู

กองบรรณาธิการ :

สุรชัย วรรณศิริ, ตฤณ ชุมทรัพย์, จุฑามาศ ศรีเจริญ,
อาร์ชปริต กอร์ อนัน

ผู้แปล :

ศิรดา เขมาภิฎฐาโก, นพ. อลิษา ลังจอพ,
พนินยา มาศรีธรรม, ด็ก ออฟฟิวนาร์ช

ออกแบบ :

โซยา โคตรศักดิ์

FREEDOM แบบกาสิโนเสรีภาพโดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

สำหรับนักธุรกิจและสมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
90/24 ซอยลาดพร้าว 1, ถนนลาดพร้าว, แขวงจอมพล เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์: 02 513 8745, 513 8754 โทรสาร: 0 2 939 2534

อีเมล: info@amnesty.or.th

เว็บไซต์: www.amnesty.or.th

CONTENTS

HUMAN RIGHTS TALK

- > เรื่องราวแห่งการเริ่มต้นเปลี่ยนแปลงโลกนี้
- > งานอาสาสมัครหนักกว่าที่คิด
- > พม่า: นักโทษด้านมนุษยธรรมสำนักควรได้รับการปล่อยตัวแบบเดียวกับนางอองซานซูจี
- > The Voice
- > 11 คำสัญญาสำหรับปี 2554
- > สุดยอดไอเดียการรณรงค์ 5 ข้อ!!

WIRE Says

- > สำเร็จแล้ว...
- เมื่อโครงการเหมืองแร่ในอินเดียจบลง
- > นักเรียนชั้นประถมในสโลวาเกีย

INSIDE THIS FREEDOM

The magazine from Amnesty International Thailand

FUNTAINMENT

- > ค่ายอะไอ
- > คัพส์ลิกธิ
- > หนอนหนังสือและฟิล์มปาร์ตี้

SHOP SHARE CHANGE

- > เลื่อยัดเปลี่ยนโลก

SNAP SHOTS

- > เก็บตกภาพกิจกรรมเดือน พฤศจิกายน-ธันวาคม 2553

MEMBERSHIP CORNER

- > ขอบคุนและสวัสดีปีใหม่สมาชิกแอมเนสตี อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

คนรุ่นใหม่ จุดประกายแห่งความเปลี่ยนแปลง

โดย สมชาย หอมลออ

ประธานกรรมการออมเนสติ อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย

ความสับสนวุ่นวายของบ้านเมือง หรือที่เรียกกันว่า “สงครามสี” ในระยะสามสี่ปีที่ผ่านมา ได้ยิมนหลายคนบอกว่า เด็กรุ่นใหม่ โดยเฉพาะในแวดวงสถาบันการศึกษาหายไปไหนหมด ปล่อยให้คนรุ่นเก่า ทั้งนักกิจกรรมตั้งแต่รุ่น 14 ตุลา 2516 รุ่น 6 ตุลา 2519 และรุ่น พฤษภา 2535 รวมทั้งนักการเมืองรุ่นเก่าๆ ข้าราชการรุ่นเก่าๆ ทหารรุ่นเก่าๆ เป็นผู้มืบทอดเป็นตัวละครครอบงำสถานการณ์ บางท่านถึงกับสรุปว่า สถานการณ์ที่เคยถูกกระตุ้นและกำหนดจากร่วมมหาวิทยาลัยนั้น เวกี้ได้เปลี่ยนไปอยู่ที่หมู่บ้านในชนบทแล้ว

คำกล่าวประชดประชันดังกล่าว แม้จะมีส่วนจริงอยู่ไม่น้อย แต่เมื่อติดตามสถานการณ์อย่างละเอียดแล้ว ก็พบว่ายังมีครูอาจารย์ บางส่วน นักศึกษาและบัณฑิตจบใหม่อีกไม่น้อย ที่ได้แสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อสถานการณ์ขัดแย้งอยู่ตลอดเวลา บางคนเลือกข้างสีหนึ่ง คัดค้านอีกสีหนึ่ง หลายคนแสดงท่าทีอย่างเอกราชงานแต่ก็ไม่วางตัวอยู่กับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งแน่นอนว่าในสถานการณ์ของการแบ่งขั้วนี้ คนกลุ่มหลังนี้ย่อมตกเป็นเป้าของการวิพากษ์วิจารณ์

จากคู่ขัดแย้งทั้งสองฝ่าย ยิ่งหากจะติดตามระบบการสมาคมและสื่อสารในรูปแบบใหม่ๆ เช่น FaceBook เป็นต้น ก็คงพบว่า มีเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่เป็น Active Citizen อยู่ไม่น้อย คนเหล่านี้ได้แสดงทัศนะความเห็น และข้อวิจารณ์ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตลอดเวลาถึงแม้จะใช้อารมณ์ ขาดการวิเคราะห์และความลุ่มลึกอยู่บ้าง กระทั่งในบางครั้งใช้ถ้อยคำที่หยาบคายและรุนแรง เนื่องจากไม่สามารถจำแนกได้ว่า เวกี้เช่น FaceBook นี้ เป็นพื้นที่สาธารณะหรือพื้นที่ส่วนตัวก็ตาม

ความจริงเยาวชนคนรุ่นใหม่ทุกวันนี้ ก็มีลักษณะที่ไม่ต่างจากเยาวชนรุ่น 14 ตุลา – 6 ตุลา มากนัก เมื่อสี่สิบปีมานัก เยาวชนเป็นผู้ที่มีความเอาจริง มุ่งสถานการณ์โดยใช้อารมณ์ความรู้สึก ความเชื่อ และศรัทธาเป็นพื้นฐาน แม้ด้านหนึ่งจะเป็นจุดอ่อน แต่อีกด้านหนึ่งก็ถือว่าเป็นข้อดีที่ความเอาจริงรวดเร็วเป็นพลังของการขับเคลื่อนอย่างไม่มีรู้จักเหน็ดเหนื่อย

ปัญหาของสังคมปัจจุบันเป็นเรื่องที่ผู้ใหญ่อีกหลายก่อกวน ไม่ว่าจะเป็นความเหลื่อมล้ำ เห็นแก่ตัวของคน ความเน่าเฟะของสังคม และความไม่เป็นธรรม ความจริง การละเมิดสิทธิมนุษยชนและความไม่เป็นประชาธิปไตย แต่ผู้ใหญ่มักจะโทษเยาวชน ความจริงก็คือเยาวชนเป็นเพียงตัวสะท้อนปัญหาที่ผู้ใหญ่ก่อกวนเท่านั้น มิใช่เป็นผู้สร้างปัญหาแต่อย่างใด

ปฏิกิริยาที่มนุษย์มีต่อสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะสิ่งแวดล้อมทางสังคมนั้นมีทั้งในทางสร้างสรรค์และในทางทำลาย สิ่งนี้สะท้อนทวิลักษณ์ที่ทั้งร่วมกันและขัดแย้งกันที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน ด้านดีและด้านเลว ด้านมืดและด้านสว่าง เยาวชนมีลักษณะพิเศษที่รับรู้เร็วและแสดงปฏิกิริยาเร็วปฏิกิริยาที่แสดงออกก็มีทั้งดีและเลว ที่สำคัญคือเยาวชนเรียนรู้ได้เร็วและมีความกระตือรือร้นที่จะสร้างสังคมหรือโลกในอนาคต เพราะโลกในอนาคตคือโลกของพวกเขา ที่ซึ่งพวกเขาจะใช้ชีวิตไปอีกยาวนานระยะหนึ่ง

การที่จะให้เยาวชนได้เรียนรู้ถูก ผิด เพื่อสร้างโลกสีเขียว อันน่ารื่นรมย์ของพวกเขาก็ต้องเปิดโอกาสให้พวกเขามีปฏิบัติการทางสังคม คือการคิด พูด และทำ แม้ว่าสิ่งที่คิด พูด และทำ อาจผิดหรือถูกบ้างตามประสาเยาวชนก็ตาม แต่หากปราศจากเสรีภาพในการคิด พูด และทำเสียแล้ว จะให้เยาวชนได้เรียนรู้ผิดชอบ ชั่วดี ได้อย่างไร

สารจากผู้อำนวยการแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย

ปริญญญา บุณฤกษ์กัญกุล

ผู้อำนวยการแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย

สทมนตร์

หากลองสังเกตปัญหาสังคมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลก โดยเฉพาะในประเทศไทย เราจะได้พบความจริงอย่างหนึ่งว่าปัญหาสังคมเหล่านั้นล้วนมีที่มาจากความยากจน ความยุติธรรมเชิงโครงสร้างที่ยังคงฝังตัวอยู่ในทุกภาคส่วนของสังคมไทย การที่เด็ก ๆ จำนวนมากไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือ ก็มาจากพื้นฐานครอบครัวที่ยากจน ถึงแม้รัฐพยายามที่จะให้มันนโยบายเรียนฟรีแล้วก็ตาม แต่เด็ก ๆ เหล่านั้นก็ไม่มีโอกาสศึกษาเล่าเรียน เพราะไม่มีเงินสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายต่างๆ เช่นค่าเสื้อผ้า หนังสือ อุปกรณ์ต่างๆ อีกทั้งเด็กจำนวนมากต้องออกมาช่วยครอบครัวทำมาหากิน ไม่ว่าจะเป็นการขายพวงมาลัยส่งหนังสือพิมพ์ ฯลฯ เด็กหลายคนต้องเข้าสู่อาชีพค้าบริการทางเพศรวมถึงถูกชักนำเข้าสู่ขบวนการค้ายาเสพติด ดังที่สังคมไทยต่างรับรู้เป็นอย่างดี

ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าความล้มเหลวของภาคเกษตรกรรมในชนบท ที่ส่งเสริมโฆษณาชวนเชื่อให้ชาวนาปลูกข้าวมากขึ้น จะได้มีรายได้มากขึ้น แต่สุดท้ายก็ขาดทุนทุกปีจากระบบการตลาดที่ชาวบ้านไม่เคยรู้ สิ่งเหล่านี้มีส่วนทำให้ประชาชนคนไทยที่ยากจนจำนวนมากต้องละทิ้งผืนนา ผืนไร่ มุ่งหน้าเข้าสู่เมืองใหญ่ กลายเป็นแรงงานรับจ้างราคาถูก โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมการก่อสร้าง ถูกเอารัดเอาเปรียบโดยตลอดไม่ว่าจะเป็นจากนายทุน ผู้รับเหมาก่อสร้างทั้งภาครัฐก็ยังได้กระทำการเอาเปรียบขูดรีด ด้วยค่าแรงขั้นต่ำที่แทบจะไม่พอสำหรับอาหาร 3 มื้อ สำหรับครอบครัว

ผู้ประกอบการโดยเฉพาะในภาคอุตสาหกรรมจำนวนมากได้ช่วยเหลือความทุกข์

ยากของชาวบ้าน นำมาแปลงเป็นผลประโยชน์ของตนเอง โรงงานหลายแห่งใช้แรงงานอย่างไม่เป็นธรรมกับผลตอบแทนที่ควรได้รับ หลายแห่งบังคับใช้แรงงานเด็ก แรงงานอพยพ โดยที่แรงงานเหล่านั้นไม่สามารถมีสิทธิในการเรียกร้องใดๆ จากนายจ้างได้ ดังเช่นกรณีของโรงงานผลิตรองเท้ากีฬายักษ์ใหญ่ของโลกที่บังคับใช้แรงงานเด็กจนเป็นข่าวครึกโครมมาแล้วในอดีต

อุตสาหกรรมทางเพศก็พยายามฉกฉวยโอกาสเหล่านี้ นายหน้าจัดหาเด็กสาวเดินทางเข้าไปในหมู่บ้าน หลอกหลวงให้เข้ามาทำงานที่สบาย รายได้ดี เด็กสาวจำนวนไม่น้อยหลงเชื่อ บางรายก็ยินยอมเข้าสู่อาชีพขายบริการอย่างจำยอม เพราะถ้ายังอยู่ที่บ้านก็คงอดตายทั้งครอบครัวบางส่วนเข้าเมืองใหญ่เพื่อประกอบอาชีพเล็กๆ น้อยๆ เช่นขายอาหารรถเข็น แต่พวกเขาก็ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งทุนได้ ต้องอาศัยเงินกู้ยืมจากระบบที่มีอัตราดอกเบี้ยสูง ถ้าไม่มีเงินจ่ายให้กับนายทุนเงินกู้ ก็ถูกตามรังควานจากแก๊งค์ทวงหนี้จากระบบโดยไม่เกรงกลัวกฎหมายบ้านเมือง

เหล่านี้คือตัวอย่างความยุติธรรมที่มีอยู่ทั่วไปในสังคมไทยอันศิวิไลซ์แห่งนี้

แล้วเราจะทำอะไรได้บ้าง

คนทั่วไปมักคิดเพียงว่าการแก้ปัญหาสังคมต้องปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของผู้รับผิดชอบทั้งหน่วยงานรัฐบาล รวมถึงองค์กรพัฒนาเอกชนต่างๆ หากแต่ความจริงแล้วเราทุกคนสามารถร่วมเป็นหนึ่งในการรณรงค์แก้ไขปัญหานั้นได้ ทั้งการเริ่มต้นที่ตัวเองในการประหยัดพลังงาน ใช้ทรัพยากรเท่าที่จำเป็น เพื่อลดภาวะโลกร้อนได้ ลดละเลิกการใช้สินค้าที่ผลิตจากโรงงานที่ก่อมลภาวะ รวมถึงโรงงานที่ใช้แรงงานอย่างผิดกฎหมาย และไม่เป็นธรรม ทั้งนี้จะต้องมีการแสวงหาข้อมูลต่างๆ โดยรับและติดตามข่าวสารจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจรวมถึงการสมัครเป็นสมาชิกขององค์กรพัฒนาเอกชนต่างๆ เพื่อเป็นผู้สนับสนุนให้กับองค์กร

เหล่านั้น เช่น อาจร่วมเป็นผู้สนับสนุนกรีนพีซ เพื่อให้กรีนพีซ มุ่งงบประมาณไปใช้จ่ายสำหรับทำงานรณรงค์ด้านสิ่งแวดล้อม สนับสนุนมูลนิธิเด็กเพื่อให้พวกเขาสามารถทำงานช่วยเหลือเด็กๆ ที่ถูกละเมิดสิทธิ สนับสนุนมูลนิธิเพื่อผู้บริโภคเพื่อช่วยให้องค์กรสามารถมีกิจกรรมต่างๆ เพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับผู้บริโภคที่ถูกละเมิดสิทธิได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เป็นต้น นอกเหนือจากนั้นยังมีอีกหลายหน่วยงานที่พร้อมจะให้พวกเราเข้าไปมีส่วนร่วมไม่ว่าจะเป็นการร่วมกิจกรรมรณรงค์ต่างๆ รวมทั้งร่วมสนับสนุนด้านงบประมาณ เพื่อให้สังคมของเราเป็นสังคมที่น่าอยู่ ปลอดภัยจากการละเมิดสิทธิและมีความยุติธรรม

การลงทุนทางสังคม

การสนับสนุนองค์กรทางสังคมดังกล่าวทั้งกำลังกายและกำลังทรัพย์นั้น ถือได้ว่าเป็นการลงทุนทางสังคมอย่างหนึ่ง แอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล ประเทศไทย เป็นองค์กรหนึ่งที่รณรงค์ทางสังคมในประเด็นสิทธิมนุษยชนมาอย่างยาวนานโดยสมาชิกเป็นหลักสำคัญในการขับเคลื่อนกิจกรรมรณรงค์ต่างๆ ทั้งนี้สมาชิกทุกคนได้สนับสนุนทุนทรัพย์โดยผ่านทางค่าสมาชิกเป็นรายปี ซึ่งเงินที่ได้รับนี้ก็จะใช้สำหรับการรณรงค์ต่อไป การที่แอมเนสตีฯ พยายามรณรงค์หาสมาชิกใหม่นั้น ไม่ได้หมายความว่าเราต้องการเพียงแค่ตัวเงินเท่านั้น สิ่งที่สำคัญมากกว่านั้นคือพลังทางสังคมของคนรุ่นใหม่ที่จะแสดงออกผ่านทางความเป็นสมาชิก และเงินทุกบาททุกสตางค์ที่ได้รับนั้น ถือว่าสมาชิกได้ทำการลงทุนทางสังคมเพื่อให้สังคมเป็นสังคมที่ดีขึ้นในอนาคต ปราศจากการละเมิดสิทธิมนุษยชนในทุกรูปแบบเงินที่ท่านสนับสนุนให้กับองค์กรการกุศลต่างๆ หากแต่การทำบุญแต่เป็นการลงทุนสร้างสังคมใหม่ให้ดีขึ้นกว่าเดิมได้จริง

เรื่องราวแห่งการเริ่มต้น “เปลี่ยนแปลงโลกใบนี้”

50 ปี การทำงานปกป้องและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

“หากความรู้สึกไม่สบายใจจากที่ต่างๆทั่วโลก(ต่อข่าวเรื่องนักโทษการเมือง)สามารถนำไปสู่การร่วมกันปฏิบัติเป็นหนึ่งเดียว เราจะสามารถร่วมสร้างสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีประสิทธิภาพได้”

ในปี พ.ศ. 2504 นายปีเตอร์ เบเนนสัน หนายความชาวอังกฤษ ได้จุดประกายให้เกิดการรณรงค์ระดับโลก อันเป็นแสงสว่างส่องไปที่ “นักโทษที่ถูกลี้ม” ทั้งหลายทั่วโลก และจุดเทียนแห่งความหวังให้ยังคงลุกโชนจวบจนวันนี้ ข้อเรียกร้องให้นิรโทษกรรมในปี 2504 เริ่มต้นขึ้นจากการตีพิมพ์บทความในหนังสือพิมพ์อังกฤษ The Observer จากกรณีทีนักศึกษาชาวโปรตุเกสสองคนถูกจับเข้าคุกเนื่องจากสาเหตุที่เขาทั้งสองยกแก้วไวน์ขึ้นเพื่อฉลองอิสรภาพในบาร์ เบเนนสัน จึงหาทางเปลี่ยนความคิดของผู้อ่านจากที่ท้อแท้ต่อความรู้สึกอ่อนแอไร้พลังอำนาจใดๆ ให้กลายเป็นความเชื่อ

ที่ว่า ความเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไปได้ที่เขาเคยกล่าวถึงคำว่า “สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ” นั้นประสบความสำเร็จโลกได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม แอมเนสตี้อินเตอร์เนชั่นแนล ได้กลายเป็นองค์กรที่เป็นที่รู้จักได้ดำเนินการปฏิบัติการและยังสร้างพลังให้ผู้อื่นร่วมปฏิบัติด้วยกันตลอด 50 ปีมา การรณรงค์ที่เป็นแบบฉบับได้เติบโตขึ้นพร้อมกับความสำเร็จที่กลายเป็นการเคลื่อนไหวทางสิทธิมนุษยชนในระดับโลกที่มีสมาชิกกว่า 2.8 ล้านคนทั้งนักกิจกรรมและผู้สนับสนุนต่างก็มีพันธะร่วมกันที่จะเปลี่ยนแปลงโลกของเรา

แรงกดดันของพวกเราและการแสดงความเห็นไปยังผู้มีอำนาจนำไปสู่การก่อตั้ง “ศาลอาญาระหว่างประเทศ” ด้วยเวลาหลายปีของการรณรงค์ที่หนักหน่วงจากผู้สนับสนุนที่มีพลังได้ส่งผลให้สหประชาชาติตกลงที่จะร่างสนธิสัญญาการควบคุมการค้าอาวุธและเมื่อประเทศแล้วประเทศเล่าทยอยตัดสินใจยกเลิกการประหารชีวิตผู้คน แอมเนสตี้อินเตอร์ เนชั่นแนล ได้มุ่งเน้นต่อการรวมเป็นหนึ่งเพื่อโน้มน้าวให้สหประชาชาติออกเสียงให้ทั่วโลกยุติการใช้โทษประหารชีวิต

50 YEARS
AMNESTY
INTERNATIONAL

“สิ่งสำคัญไม่ใช่สิทธิที่ระบุอยู่บนกระดาษแต่ดูว่าพวกเขาดำเนินการและบังคับใช้ในทางปฏิบัติได้จริงหรือไม่”

ตลอดระยะเวลา 50 ปีมานี้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้มีส่วนช่วยพัฒนาและร่างกฎหมายสิทธิมนุษยชนทั้งในระดับสากลระดับภูมิภาคและระดับประเทศเช่นพิธีสารเลือกรับว่าด้วยการห้ามมิให้ใช้เด็กเป็นทหารและอนุสัญญาาระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกันมิให้บุคคลหายสาบสูญโดยถูกบังคับ

ในทุกวันนี้ทั่วโลกมีผู้คนที่กำลังได้รับผลโดยตรงจากงานของพวกเขาอาทิเช่นคนที่ถูกล่าหาวาก็ได้รับการไต่สวนที่เป็นธรรมเหล่านักโทษถูกคุมครองจากโทษประหารชีวิตคนถูกกักขังไม่ต้องถูกทรมานต่อไปนักกิจกรรมมีอิสระที่จะดำเนินการปกป้องสิทธิมนุษยชนนักเรียนในชั้นเรียนได้เรียนเกี่ยวกับสิทธิครอบครัวถูกคุมกันอย่างปลอดภัยในค่ายผู้ลี้ภัยอดีตทหารเด็กเฝ้าชุดทหารของพวกเขาทั้งไปได้ตำรวจได้เรียนรู้วิธีรักษากฎหมายโดยไม่ใช้กฎหมายชุมชนชายขอบเรียกร้องให้ยุติการเลือกปฏิบัติร่างของลูกชายที่หายสาบสูญได้กลับมาหาพ่อเหล่านักโทษที่ถูกทำร้ายนั้นรัฐบาลได้บัญญัติให้การละเมิดสิทธิที่พวกเขาเผชิญอยู่เป็นการกระทำ

ผิดกฎหมายและพวกผู้นำที่มีบทบาทต่อคำสั่งข่มขืนการทรมานและการสังหารหมู่ต่อฝ่ายตรงข้ามจะต้องรับผิดชอบจากการกระทำของตน

ตราบใดที่ทุกคนยังไม่สามารถใช้สิทธิทั้งหมดของตัวเองได้อย่างเต็มที่แสงเทียนก็จะยังคงส่องสว่างต่อไปมันจะส่องแสงจนกว่ามนุษย์ทุกชีวิตจะอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีจนกว่าไม่มีใครถูกละเมิดอันเนื่องมาจากความคิดศาสนาเพศสภาพะวมโนสำนึกวิถีทางเพศหรือถิ่นกำเนิดของพวกเขาและจนกว่าจะไม่มีใครที่ถูกทรมานถูกลักพาตัวหรือหายสาบสูญไป

เหล่าสมาชิกนักกิจกรรมผู้สนับสนุนและเจ้าหน้าที่ของเราได้ทำงานทั้งในระดับโลกและระดับท้องถิ่นทั้งโดยองค์กรและโดยส่วนตัวและยังมีส่วนช่วยพัฒนากฎหมายระหว่างประเทศกฎหมายเหล่านี้เครื่องมือที่จะปลดปล่อยนักโทษจำนวนหลายร้อยคน

ในช่วงปีแรกขององค์กรองค์กรได้พิมพ์หนังสือที่ชื่อว่า“Persecution” ในปี 2504 เพื่อบอกเล่าเรื่องราวของชายหญิงจำนวนเก้าคนจากต่างที่ต่างถิ่นทั่วโลกต่างรูปแบบทางการเมืองและศาสนาผู้ซึ่งถูกจำคุกเนื่องจากการแสดงออกทางความคิดเห็นหนังสือได้เล่าถึงความพยายามของกวีชั้นนำของแองโกลานามว่าอาโกสตีโนนีโต (Agostinho Neto – หลังจากนั้นเขาได้เป็นประธานาธิบดีคนแรกของแองโกลา) ที่ต้องการปรับปรุงบริการทางสาธารณสุขเพื่อเพื่อนชาวแอฟริกันซึ่งกำลังมีปัญหาเกี่ยวกับทางโปรตุเกสหลังจากนั้นตำรวจการเมืองบุกเข้าไปที่บ้านของเขาจับเขาเขียนต่อหน้าครอบครัวเขาและจับตัวไปไว้ที่เกาะเคปเวิร์ด(ประเทศอาณานิคมของโปรตุเกส)โดยปราศจากข้อกล่าวหาหรือการสอบสวนใดๆนอกจากนี้ยังเปิดเผยถึงชะตากรรมของนักปรัชญาชาวโรมาเนียนามว่าคอนสแตนตินนอยกา (Constantin Noica) ซึ่งถูกตัดสินจำคุก 25 ปีเพราะเพื่อนและลูกศิษย์ของเขามักจะไปเยี่ยมเขาเพื่อถกเถียงประเด็น

ปรัชญาและวรรณกรรมหลังจากที่เขาถูกสั่งห้ามและหนังสือยังพรรณนาถึงเรื่องราวของชายผิวขาวสองคนที่ถูกข่มเหงรังแกโดยคนชาติเดียวกันจากการที่พวกเขาสนับสนุนให้คนเชื้อชาติอื่นๆควรมีสิทธิที่เท่าเทียมกันได้แก่นายแอสตันโจนส์ (Ashton Jones) รัฐมนตรีวัย 65 ปีผู้ซึ่งถูกจำคุกสามครั้งแล้วซ้ำแล้วในเมืองหลุยส์เซียนาและเท็กซัสและนายเพทรีคดันแคน (Patrick Duncan) บุตรชายของอดีตผู้สำเร็จราชการของประเทศแอฟริกาใต้ภายหลังจากที่เขาอยู่ในคุกได้สามครั้งก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมหรือปราศรัยในที่ประชุมใดๆเป็นเวลาห้าปี

โลกอาจจะเปลี่ยนแปลงไปแกนโลกอาจเคลื่อนตัวแต่ไม่ว่าอย่างไรประสบการณ์ของแต่ละบุคคลยังคงเป็นหัวใจสำคัญในการทำงานของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล สิ่งที่แตกต่างกันประสบพบเจอในเรื่องการละเมิดสิทธิพื้นฐานแต่กำเนิดของพวกเขาก็ยังคงเป็นจุดเริ่มต้นขององค์กรเสมอมาและตลอดไป

ในปีที่ 50 นับตั้งแต่การชนแก้วเพื่อ“อิสรภาพ”ของนักศึกษาโปรตุเกส “นักโทษทางความคิด”ก็เกิดนักโทษประเภทอื่นๆอีกมากมายเข้าเป็นแนวร่วมทั้งนักโทษที่ติดกับอยู่ภายใต้ความยากจนความกลัวความขัดแย้งการเลือกปฏิบัติและความรุนแรง

ขอทุกคนจงมาร่วมกันเปลี่ยนแปลงอนาคตของพวกเขาอนาคตของพวกเขาคุณและอนาคตของโลกของพวกเขา

งานอาสาสมัครหนักกว่าที่คิด

สรุปจากกิจกรรม“คำคืนแห่งสิทธิมนุษยชน” งานอาสาสมัครหนักกว่าที่คิด วันที่ 13 พฤศจิกายน 2553

โดยจุฑามาศ ศรีเจริญ สารก กัมพูลล: ธิดารัตน์ ตัวคง
นักศึกษาฝึกงาน แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

หากเราพูดถึงความสำเร็จของคนทำงานด้านอาสาสมัคร หลายท่านก็คงจะนึกถึง“หนูหริ่ง สมบัติ บุญงามอนงค์” หรือที่หลายท่านคุ้นชื่อและรู้จักกันเป็นอย่างดีในนามแฝงว่า“บ.ก.ลายจุด” สมบัติเป็นเว็บมาสเตอร์ของเว็บไซต์เพื่อสังคมหลายแห่งและอดีตประธานกรรมการมูลนิธิกระจกเงาสมบัติเป็นคนที่ทำงานต่างๆเพื่อสังคมมากมาย ไม่ว่าจะเป็นบทบาทที่เป็นประธานมูลนิธิ อาจารย์พิเศษ เว็บมาสเตอร์ นักเขียนแต่สิ่งที่เด่นชัดที่สุดของสมบัติคือการเป็นอาสาสมัครที่พร้อมจะช่วยเหลือผู้คนและทำทุกอย่างด้วยหัวใจจนประสบความสำเร็จอย่างทุกวันนี้ สมบัติได้กล่าวถึงงานอาสาสมัครไว้ว่า“งานอาสาสมัครจำเป็นต้องยืดหยุ่นและเรียบง่าย ใช้ชีวิตเรียบง่ายคือกินง่ายอยู่ง่าย เราต้องเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อมรับกับสถานการณ์ เราต้องพยายามทำงานให้มากที่สุดการตัดสินใจว่าจะทำอะไร **ไม่ทำอะไรมันขึ้นอยู่กับบทบาทที่คุณเป็นอยู่และสถานการณ์ของปัญหาและการมองเห็นภาพรวมของปัญหา**ซึ่งเราต้องทำเท่าที่เราทำได้เพราะฉะนั้นงานอาสาสมัครเป็นงานที่ต้องมีส่วนร่วม ซึ่งเรื่องทฤษฎีเรา-เขา สำคัญมาก ถ้าหากเราจะสร้างความมีส่วนร่วมทางสังคม เราจะต้องทำให้เป็นเรา ไม่ใช่เป็นเขา ถ้ามนุษย์ถูกทำให้เป็นอื่นหรือเป็นเขาไม่เป็นเรา เขาก็จะละเลยไม่สนใจจะทำลายเมื่อไหร่คุณถูกผลักดันให้เป็นอื่นอันตรายเพราะอย่างนั้นคุณต้องหาจุดเชื่อมโยงว่าประเด็นที่คุณทำไม่ใช่อื่น “เป็นเรา”

การเข้ามาเป็นอาสาสมัครกับกลุ่มหรือหน่วยงานต่างๆได้นั้นอาจจะไม่ใช่เรื่องยาก แต่ใจที่พร้อมจะเข้ามาช่วยเหลือผู้อื่นนั้นเป็นสิ่งที่ต้องเปิดใจและเปิดกว้างทางความคิด การรับรู้และจิตอาสาที่จะมุ่งทำงานเพื่อผู้อื่นหรือสังคม ต้องมีองค์ประกอบ 3 อย่างด้วยกันคืออาสาสมัครต้องเสนอตัวอาสาสมัครต้องลงมือทำและอาสาสมัครต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง

การจะมาเป็นอาสาสมัครนั้นไม่ได้เข้ามาเป็นกันได้ง่ายๆ เพราะงานอาสาสมัครเป็น“งานยิ่งที่ใจก่อนหัว งานส่วนมากยิ่งที่หัว” คือต้องเริ่มจากการเปิดใจก่อนไม่ได้ทำงานที่ความคิดเพียงอย่างเดียว คนเข้ามาเป็นอาสาสมัครจะต้องมีจิตอาสาเป็นส่วนสำคัญ ซึ่งช่องทางการสื่อสารมันไม่ใช่ระดับความคิดมันเป็นระดับจิตใต้สำนึก ให้เราสังเกตว่า เราจะมีช่องทางสื่อสารในตัวเอง ซึ่งบางที่เราจะรู้สึกชนลูก อีกรูปแบบหนึ่ง ร่างกายของคุณไม่ใช่ความคิดของคุณ ไม่ใช่สติปัญญาของคุณ แต่ร่างกายคุณได้สื่อสารกับสภาพแวดล้อมเหล่านั้นแล้วได้คุยกัน เมื่อคุณเจอปัญหาแล้ว คุณสัมผัสกับปัญหา คุณรับรู้ได้แล้วว่า มันมีปัญหานั้น เมื่อคุณรับรู้กลไกจิตใต้สำนึก มันจะเกิดการเชื่อมโยง เกิดการสื่อสารในฐานะที่ว่าคุณเป็นส่วนหนึ่งกับสิ่งนั้น มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้น ช่องทางการสื่อสาร ไม่ใช่การคุยกันนะ แต่เป็นการสื่อสารกัน แล้วคุณเชื่อมความเป็นตัวคุณกับปัญหานั้นได้ รู้ว่ามีความเชื่อมโยง

“เมื่อคุณเปิดรับ(รู้ถึงปัญหา).. คุณจะรู้สึกเจ็บปวด มันเป็นความรู้สึกเจ็บปวด ที่รับรู้ถึงปัญหานั้นๆ จะไม่ช่วยเหลือก็ไม่ได้ คุณจะจัดการกับสิ่งนั้น ด้วยการมาเป็นอาสาสมัคร ”

พม่า: นักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึกควรได้รับการปล่อยตัวแบบเดียวกับนางอองซาน ซูจี

จาก แดงการณของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

วันที่ 13 พฤศจิกายน 2553

ภาพประกอบ : <http://www.carabao2524.com>

ในวันนี้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ขอแสดงความยินดีที่มีการปล่อยตัวนางอองซาน ซูจี แต่เรียกร้องให้รัฐบาลพม่าปล่อยตัวนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึกในประเทศทุกคนโดยทันที

นางอองซานซูจี เป็นนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึกซึ่งเป็นที่รู้จักกันมากที่สุดในพม่า ในช่วง 21 ปีที่ผ่านมา เธอถูกกักบริเวณในบ้านกว่า 15 ปี เธอเคยเป็นหนึ่งในนักโทษการเมืองกว่า 2,200 คน รวมทั้งนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึกซึ่งปัจจุบันถูกคุมขังในสภาพที่เลวร้าย

“แม้ว่าเราจะยินดีกับการปล่อยตัวนางอองซาน ซูจี แต่ก็ยังเป็นเพียงการสิ้นสุดของคำสั่งลงโทษที่ไม่เป็นธรรมที่มีการใช้กฎหมายเพื่อขยายการบังคับใช้ก่อนหน้า และไม่ควรถือเป็นความริเริ่มของทางการได้เลย” Sali Shetty เลขาธิการแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

กล่าว “ข้อเท็จจริงยังปรากฏว่า ทางการไม่ควรจับกุมหรือกักขังนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึกคนอื่น ๆ อีกมากในพม่าตั้งแต่แรก ทั้งไม่ควรกักขังพวกเขาจากการเข้าร่วมในการเมือง”

ผู้ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพท่านนี้ ถูกควบคุมตัวตั้งแต่วันที่ 30 พฤษภาคม 2546 หลังจากกลุ่มพันธมิตรที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐโจมตีทำร้ายฆาตกรของเธอที่เมืองเดปายิน ทำให้มีผู้เสียชีวิตไปจำนวนหนึ่งและบาดเจ็บอีกมาก ครั้ง

นั้นถือเป็นครั้งที่สามที่เธอถูกกักบริเวณในบ้าน หลังจากเคยถูกควบคุมตัวเช่นนี้มาก่อนระหว่างปี 2532 - 2538 และ 2543 - 2545

“ในครั้งนี้นี้ ทางการต้องรับประกันความปลอดภัยให้กับนางอองซาน ซูจี ด้วย” Sali Shetty กล่าว

“เป็นช่วงเวลาเหมาะสมที่รัฐบาลพม่าต้องยุติความไม่เป็นธรรมเนื่องจากการคุมขังนักโทษการเมืองในประเทศ ในขณะที่ประชาคมนานาชาติทั้งจีน อินเดีย อาเซียน และองค์การสหประชาชาติต้องร่วมมือกันเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการพม่าใช้ระบบกฎหมายอย่างมิชอบเพื่อลงโทษผู้ประท้วงอย่างสงบและสันติ การปล่อยตัวนางอองซาน ซูจี ต้องไม่ทำให้พวกเขาลืมตักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึกคนอื่น ๆ”

ปัจจุบันยังมีนักโทษการเมืองกว่า 2,200 คนที่ถูกคุมขังเนื่องจากตัวบทกฎหมายที่คลุมเครือที่รัฐบาลใช้เพื่อเอาผิดกับฝ่ายต่อต้านอย่างสันติ พวกเขาถูกจองจำในสภาพที่ยากลำบาก ขาดแคลนทั้งอาหารและสุขอนามัย นักโทษหลายคนมีสุขภาพไม่ดีและไม่ได้รับการรักษาพยาบาลอย่างเหมาะสม หลายคนถูกทรมานระหว่างการสอบสวนและควบคุมตัวในเบื้องต้น และเมื่อถูกส่งเข้าเรือนจำก็เสี่ยงจะถูกทรมานและถูกลงโทษจากเจ้าหน้าที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเชื่อว่าผู้ที่ถูกจองจำส่วนใหญ่เป็นนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึก ซึ่งถูกลงโทษเพียงเพราะใช้สิทธิในการแสดงความคิดเห็น การชุมนุมและการรวมตัวอย่างเสรีและสันติ

ผู้ต้องขังหลายคนถูกจับกุมเพราะเข้าร่วมในการประท้วงจากรัฐเมื่อปี 2550 ซึ่งเป็นการประท้วงซึ่งเริ่มต้นจากการขึ้นราคาเชื้อเพลิงและโภคภัณฑ์อย่างสุดขีด ในช่วงสามปีที่ผ่านมา นักโทษการเมืองหลายร้อยคนได้ถูกโยกย้ายไปอยู่ในเรือนจำที่ห่างไกลมาก ทำให้ญาติและทนายความมาเยี่ยมได้ลำบากและทำให้ยากต่อการเข้าถึงการรักษาพยาบาล ทั้งยังมีรายงานการทรมานและการปฏิบัติที่โหดร้ายอย่างอื่นอีกมากมาย

คณะกรรมการกาชาดสากล (International Committee of the Red Cross) ก็ถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าเยี่ยมเรือนจำในพม่าตั้งแต่เดือนธันวาคม 2548

ข้อมูลพื้นฐาน

เพียงสองสัปดาห์ก่อนที่คำสั่งควบคุมตัวจะหมดอายุลงในปี 2552 ทางการก็ได้จับกุมตัวนางอองซานซูจีและตั้งข้อหาเธออีกครั้งว่าละเมิดเงื่อนไขการกักบริเวณในบ้าน ในวันที่ 11 สิงหาคม 2552 ภายหลังการไต่สวนที่ได้รับการประณามอย่างกว้างขวางจากประชาคมนานาชาติ เธอก็ถูกศาลตัดสินจำคุกเป็นเวลาสามปี แต่มีการเปลี่ยนโทษเป็นการกักบริเวณในบ้าน 18 เดือน

การปล่อยตัวของเธอเกิดขึ้นเพียงหกวันหลังการเลือกตั้งทั่วไปเป็นครั้งแรกในรอบ 20 ปีของพม่า ในขณะที่การปราบปรามทางการเมืองยังคงดำเนินอยู่ พรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตยของนางอองซานซูจี ได้รับที่นั่งเป็นส่วนใหญ่ในการเลือกตั้งเมื่อปี 2533 แต่ผู้นำทหารที่ปกครองประเทศเป็นเวลาหลายทศวรรษกลับไม่ยอมให้พรรคของเธอเข้าบริหารประเทศ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ขอเรียกร้องให้ปล่อยตัวนักโทษด้านมนุษยธรรมสำนึกทุกคน รวมทั้งมิเกลนดาอิตต์ผู้นำนักศึกษาและผู้เรียกร้องประชาธิปไตย อายุ 47 ปี ต้องโทษจำคุก 65 ปีฐานเข้าร่วมการประท้วงเมื่อปี 2550 พระคัมภีร์จากกลุ่มพันธมิตรพระภิกษุแห่งพม่า (All Burma Monks Alliance - ABMA) ถูกศาลตัดสินลงโทษจำคุก 63 ปี ฐานเข้าร่วมการประท้วงที่นำโดยพระภิกษุเมื่อปี 2550 อู ซุนตุนอู อายุ 67 ปี ประธานพรรคสันนิบาตชาติพันธุ์ไทใหญ่เพื่อประชาธิปไตย (Shan Nationalities League for Democracy - SNLD) ต้องโทษจำคุก 93 ปีเพราะไม่เห็นด้วยกับแผนการจัดทำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ของรัฐบาล เขาป่วยเป็นโรคเบาหวานและความดันโลหิตสูง

นางอองซานซูจี ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในปี 2534

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพในปี 2520

THE VOICE

FREEDOM แลกกาเซ็น ฉบับนี้มีหลากหลายความคิดเห็นในหัวข้อ

“เมื่อพูดถึงสิทธิมนุษยชนแล้วนึกถึงอะไร”

จากเจ้าหน้าที่ อาสาสมัครและสมาชิกของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

“ทุกคนสามารถกำหนดวิถีชีวิตของตนเองได้อย่างเสรีโดยไม่เบียดเบียนและละเมิดสิทธิผู้อื่น”

“You may say I’m a dreamer but I’m not the only one. I hope someday. You’ll join us, and the world will live as one”
-เพลง Imagine โดย จอห์น เลนนอน

“การที่คนเราก้าวข้ามความต่างและมองเห็นคุณค่าความเป็นมนุษย์กันและกัน”

“สิทธิมนุษยชนก็เหมือนความรักมีอยู่คู่กับทุกคนแต่ชอบถูกพรากจากไปต้องต่อสู้เพื่อให้ได้มันมา”

“สิทธิมนุษยชนต้องเริ่มต้นจากการไม่ไปดูถูกคนอื่น”

“นึกถึงแอมเนสตี้ ที่ทำงานด้านสิทธิมนุษยชนและนึกถึงสิทธิที่เท่าเทียมกันของมนุษย์คุณค่าศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ซึ่งควรได้รับและพึงมีเพราะทุกคนเมื่อเกิดมาแล้วย่อมมีสิทธิด้วยกันทุกคน”

“เราแต่ละคนนั้นเป็นเหมือนดอกไม้ที่ไม่เหมือนกันในโลกใบนี้มีความสุขและมีค่ามีความหมายในตัวเองแล้วทำไมพวกเราซึ่งเป็นมนุษย์ถึงต้องมาเปรียบเทียบกับเองทั้งที่แต่ละคนก็แตกต่างกัน ไม่จำเป็นต้องเป็นที่หนึ่งทุกคนก็เป็นคนพิเศษคนสำคัญอยู่แล้ว”

“สิทธิของคนที่ทุกคนมีความเท่าเทียมกันในสังคม มีอิสระและเสรีภาพซึ่งใครก็ไม่สามารถช่วงชิงไปจากเราได้”

“สิทธิมนุษยชนคือสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ทุกคนที่ต้องการได้รับความคุ้มครองเพื่อความอยู่รอดในชีวิตอย่างเหมาะสมมีความปลอดภัยและสามารถพัฒนาตนเองในระดับที่ดีขึ้น”

“เราอาจมองว่าสิทธิมนุษยชนเป็นสิ่งที่แปลกใหม่แต่ที่จริงแล้วเราไม่สามารถแยกเรื่องสิทธิมนุษยชนออกจากคุณภาพชีวิตและสังคมรอบตัวในแต่ละวันได้เลย”

“สิทธิมนุษยชนไม่ใช่การส่งคมสลงเคราะห์ ไม่ใช่การสงสารกันไม่ใช่การที่คนรวยให้ความช่วยเหลือคนจนแต่สิทธิมนุษยชนคือสิทธิที่มนุษย์ทุกคนมีอย่างเท่าเทียมกันไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะเกิดที่ไหนเกิดในชุมชนใดเกิดในครอบครัวอย่างไรดังนั้นผู้ลี้ภัยคนจนเมืองคนงานชาวไร่ชาวนามีสิทธิที่เท่าเทียมกันกับนายกรัฐมนตรี นักการเมืองหรือผู้ที่อยู่ในอำนาจการที่สิทธิมนุษยชนเป็นสิ่งที่ทุกคนมีเหมือนกันตั้งแต่เกิดและมีอย่างเท่าเทียมกันดังนั้นการผู้ที่อยู่ในอำนาจจะใช้ใช้อำนาจใดๆก็ตามในการละเมิดเลือกปฏิบัติหรือไม่เคารพสิทธิมนุษยชนของประชาชนเป็นสิ่งที่กระทำไม่ได้และเป็นการขัดต่อหลักการสิทธิมนุษยชน”

11 คำสัญญา ของฉันทสำหรับปี 2554

โดย อาร์ชปรีต กอร์ อนัน
อาสาสมัครแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล-
ประเทศไทย

- >> ฉันจะไม่ดูถูกคนที่ให้บริการแก่ฉัน โดยจะพูดจากับพวกเขาอย่างสุภาพและให้เกียรติ
- >> ฉันจะร่วมผลักดันรัฐบาลในประเด็นที่เด็กทุกคนมีสิทธิในการได้รับสัญชาติ
- >> ฉันจะไม่แบ่งแยกผู้คนจากเชื้อชาติ หน้าที่าเพศ ศาสนาและความเห็นทางการเมือง
- >> ฉันจะปฏิบัติต่อคนงานอพยพและผู้ลี้ภัยเช่นเดียวกับที่ฉันปฏิบัติต่อคนอื่น
- >> ฉันจะไม่มีส่วนร่วมในความรุนแรงภายในครอบครัวและจะช่วยเหลือคนจากเหตุการณ์นั้นอีกด้วย
- >> ฉันจะให้ลูกของฉันได้รับการศึกษาเบื้องต้นอย่างแน่นนอน และจะพยายามให้เด็กคนอื่นได้รับเช่นเดียวกัน
- >> ฉันจะอาสาในงานสนับสนุนสิทธิมนุษยชนอย่างน้อยสองครั้งในปี 2554
- >> ฉันจะไม่ให้เงินแก่เด็กขอทานแต่จะช่วยเหลือองค์กรที่สามารถสร้างความแตกต่างแก่ชีวิตของเด็กขอทานเหล่านั้นได้จริง
- >> ฉันจะเปิดรับความคิดเห็นของผู้อื่นให้มากขึ้นและจะต่อสู้เพื่อเสรีภาพในการแสดงออก
- >> ฉันจะเล่าให้ลูกและเพื่อนๆ ของเขาฟัง เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน
- >> ฉันจะมีส่วนในการรณรงค์การผลักดันให้รัฐบาลเคารพปกป้องและเติมเต็มสิทธิมนุษยชนให้แก่ประชาชนของตน

5 ไอเดียกิจกรรมรณรงค์ ที่คุณหรือใครก็ได้

การรณรงค์นั้นไม่ได้มีแค่การเขียนจดหมายร้องเรียนและการตะโกนประท้วง
ลองดูวิธีการอื่น ๆ เช่นต่อไปนี้!

- 1.) ออกแบบและพิมพ์โปสเตอร์เกี่ยวกับโครงการใดโครงการหนึ่ง พิมพ์โปสเตอร์นี้มาหลายๆฉบับและนำไปประชาชนลงนาม
- 2.) หาช่องทางในการส่งข่าวสาร เขียนบทความถึงบรรณาธิการสื่อต่างๆ เกี่ยวกับประเด็นที่คุณสนใจ เขียนบทความลงในนิตยสารของโรงเรียนหรือของท้องถิ่น ลองเขียนเล่าเกี่ยวกับกิจกรรมที่คุณหรือเพื่อนคุณมีส่วนร่วม
- 3.) ทำสติ๊กเกอร์ และป้าย เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนจากปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ที่คนจะสามารถทำไปแปะไว้หน้าบ้าน หลังรถ และอื่นๆ
- 4.) ออกแบบและพิมพ์ที่คั่นหนังสือโดยคุณสามารถนำไปแจกตามห้องสมุดท้องถิ่นหรือที่สาธารณะอื่นๆ
- 5.) แสดงออกทางสัญลักษณ์ กระทำด้วยความเจ็บแสบและพร้อมที่จะให้ข้อมูลกับผู้ที่สนใจ มีอุปกรณ์ประกอบเยอะๆ เพื่อสื่อถึงเหยื่อของการละเมิดสิทธิมนุษยชน มีกลุ่มผู้ให้ข้อมูลระหว่างที่อีกกลุ่มทำการแสดง

WIRE Says

จาก WIRE (จดหมายข่าวของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล)
ฉบับที่ 5 เดือนตุลาคม/พฤศจิกายน 2553

สำร็จแล้ว . . . เมื่อโครงการเหมืองแร่ในอินเดียขาดลง

เป็นเวลาหลายปีมาแล้วที่ DongriaKondh และชุมชนในท้องถิ่นทำการรณรงค์ต่อต้านโครงการเหมืองแร่ที่ถูกเสนอขึ้น โดยกล่าวถึงการคุกคามต่อความอยู่รอดของพวกเขาAmnesty International เข้าร่วมการรณรงค์นี้เมื่อกลางปี 2551 และในต้นปี 2553 ได้ทำการตีพิมพ์รายงานประณามการละเมิดสิทธิมนุษยชนและกฎหมาย หกเดือนให้หลังก็มีรายงานจากรัฐบาลอินเดียตีพิมพ์ออกมาในทิศทางเดียวกัน จนส่งผลให้รัฐบาลตัดสินใจล้มเลิกเหมืองแร่ในที่สุด นอกจากนี้ แผนการขยายโรงงานอลูมิเนียมในเชิงภูเขาคือ Lanjgarh ก็ถูกหยุดไว้ชั่วคราวเนื่องจากมลพิษทางน้ำและอากาศจากโรงงานนี้สร้างปัญหาต่อชีวิตของชุมชนท้องถิ่นอย่างมาก

รัฐบาลอินเดียพบว่าโครงการเหมืองแร่ที่ถูกเสนอขึ้นนั้นได้ละเมิดกฎหมายทางป่าไม้และสิ่งแวดล้อมอย่างมากมาย อีกทั้งยังพบว่าโครงการขยายโรงงานนั้นผิดกฎหมายเลยที่เดียวผลการตัดสินใจเป็นที่น่าตกใจสำหรับบริษัทที่ทำการเสนอโครงการเหมืองแร่ ณ เพื่อของเขา Nayamgiri ซึ่งประกอบด้วย Vedanta Resources บริษัทในเครือสหราชอาณาจักรและ Orissa Mining Corporation บริษัทของรัฐบาล

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ร่วมมือกับชุมชน DongiaKondh ทำทนายการอนุมัติทางสิ่งแวดล้อมที่เหมืองแร่ได้ รับด้วยการอุทธรณ์ต่อศาลยุติธรรม ขณะที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล พยายามต่อรองกับบริษัทเหล่านี้ สมาชิกแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล กว่าสามหมื่นคนได้ทำการเขียนจดหมายร้องเรียนไปยังเจ้าหน้าที่ของอินเดีย และด้วยความร่วมมือของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล การตัดสินใจอนุมัติเหมืองแร่

และการขยายโรงงานนั้นถูกชะลอเป็นเวลาหลายเดือนก่อนที่จะมีการตัดสินใจเล็กน้อยในที่สุดหนึ่งในผู้นำ DongiaKondh กล่าวว่า “หลังจากการต่อสู้เป็นเวลาหลายปี ในที่สุดเสียงของเราก็ไปถึงเมืองเดลี”

นักเรียนชั้นประถม ในสโลวาเกีย

จาก WIRE (จดหมายข่าวของไออบเนสตี อินเตอร์เนชันแนล)
ฉบับที่ 5 เดือนตุลาคม/พฤศจิกายน 2553

เด็กๆ ชาวโรมาเนียที่อาศัยในประเทศสโลวาเกียถูกแยกออกจากเพื่อนร่วมชั้น และได้รับการเรียนการสอนภายใต้หลักสูตรที่ด้อยกว่าในห้องเรียนเฉพาะ ผลกระทบของระบบนี้เห็นได้ในสังคมภายนอกโรงเรียนโดยชาวโรมาเนียถูกกีดกันจากการเรียนในระดับอุดมศึกษา จึงถูกกักกันอยู่ในงานระดับรายได้ต่ำเท่านั้น

จาคุบมีอายุ 16 ปีและอาศัยอยู่ในหมู่บ้านปราเวคสตอค (PlaveckStvrtok) ซึ่งตั้งอยู่ 20 กิโลเมตรทางเหนือจาก เมือง บรัสลาว่า (Bratislava) ในสโลวาเกีย เขาเรียนจบระดับประถมศึกษาโดยถูกแยกออกจากหลักสูตรปกติไปสู่หลักสูตรพิเศษสำหรับนักเรียนพิการทางสมองเล็กน้อยในชั้นประถมปีที่ 5 ก่อนหน้านั้นครูที่โรงเรียนมองจาคุบเป็นนักเรียนดีเลิศและเขายังได้รับทุนการศึกษาจากผลการเรียนที่ดีอีกด้วย แต่จาคุบเป็นชาวโรมาเนียเช่นเดียวกับนักเรียนทุกคนที่เรียนในหลักสูตรพิเศษ

จาคุบถูกส่งไปประเมินความเป็นเด็กพิเศษหลังจากมีปากเสียงกับครูคนหนึ่ง พ่อแม่ของเขาไม่ได้รับการแจ้งให้ทราบก่อนที่เขาจะถูกส่งประเมินและจาคุบถูกย้ายห้องเรียนในระหว่างการศึกษาภายใต้หลักสูตรใหม่ จาคุบได้รับการเรียนการสอนที่ด้อยลง และตามหลังหลักสูตรปกติถึง 2 ปี ซึ่งทำให้การศึกษาและความหวังในอนาคตต้องหยุดชะงัก จาคุบกล่าวถึงประสบการณ์ว่า “ที่พวกเขาทำกับผม (ที่โรงเรียน) นั้นร้ายแรงมาก พวกเขาทำให้ผมกลายเป็นคนโง่จากที่ผมเคยเป็นหนึ่งในกลุ่มนักเรียนที่ดีที่สุดในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4”

สิ่งที่เกิดกับจาคุบมิได้เป็นเรื่องแปลกเกือบครึ่งของนักเรียนโรมาเนียในหมู่บ้านปราเวคสตอค (PlaveckStvrtok) ได้เรียนในห้องเรียนพิเศษ ซึ่งในความเป็นจริงก็มีแต่เด็กเรียนชาวโรมาเนีย และชะตากรรมเดียวกันก็เกิดกับนักเรียนชาวโรมาเนียนับพันคนในสโลวาเกีย ในบางเขต นักเรียนโรมาเนียต้องเข้าเรียนในโรงเรียนหลักซึ่งถูกแบ่งแยกตามเชื้อชาติให้เด็กโรมาเนียเรียนเท่านั้น ซึ่งโรงเรียนเหล่านั้นก็ดำเนินตามหลักสูตรพิเศษที่ด้อยกว่าเช่นกันในพื้นที่ที่มีชาวโรมาเนียอาศัยอยู่นั้น อย่างน้อยสามในสี่ของนักเรียนในหลักสูตรพิเศษเป็นชาวโรมาเนีย และโดยรวมแล้วเด็กชาวโรมาเนียถึง 85% เรียนอยู่ในหลักสูตรพิเศษ ทั้งๆที่ชาวโรมาเนียนั้นเป็นส่วนน้อยกว่า 10%

ของประชากรสโลวาเกียทั้งหมดด้วยซ้ำ ภายใต้ระบบการศึกษาของโรมาเนียนั้น มีทัศนคติต่อต้านชาวโรมาเนียอย่างยึดมั่น ซึ่งทำให้บางครั้งนักเรียนโรมาเนียถึงกับถูกกักไว้ในห้องเรียนและตึกแยกต่างหากตั้งแต่ชั้นอนุบาล

แม้กระทั่งพักกลางวันก็ถูกแยกออกจากนักเรียนชาติอื่น

การที่เด็กๆ ชาวโรมาเนียไม่ได้รับสิทธิในการศึกษาอย่างเท่าเทียมนั้น ในระยะยาวส่งผลให้พวกเขาถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนอื่นๆ เช่น สิทธิทางสุขภาพ สิทธิในการทำงานและเสรีภาพในการแสดงออกอีกด้วย พวกเขาถูกแบ่งแยกจากการได้รับการบริการสาธารณะมากมาย และแบ่งแยกจากการมีส่วนร่วมในสังคมสโลวาเกียอย่างเต็มที่อีกด้วย

ระบบการศึกษา ที่ทำให้นักเรียนตกทอด

ระบบการศึกษาชั้นประถมของสโลวาเกียนั้นขาดแคลนอุปกรณ์ อีกทั้งผู้สอนมักไม่ค่อยให้การส่งเสริมเพิ่มเติมที่นักเรียนจากต่างภูมิหลังและสังคมบางครั้งต้องการ ภาษาสโลวาเกียมิได้เป็นภาษาแรกของชาวโรมาเนียหลายคน บวกกับความยากจนและความแตกต่างทางวัฒนธรรมในกลุ่มชาวโรมาเนีย ทำให้พวกเขาบ่อยครั้งต้องการความช่วยเหลือในด้านภาษา ก่อนหรือระหว่างการเรียน เมื่อความต้องการเหล่านี้ถูกมองข้ามไป เด็กโรมาเนียหลายคนจึงเรียนไม่ทันและถูกย้ายออกจากห้องเรียนหลักไปสู่ระบบพิเศษในโรงเรียนเดิมหรือโรงเรียนพิเศษโดยเฉพาะ

ในกฎหมายสโลวาเกียนั้น การขาดแคลนทางสังคมถูกจำแนกไปในทางเดียวกับการบกพร่องทางสติปัญญาดังนั้นเมื่อชาวโรมาเนียถูกมองว่าเป็นกลุ่มที่ขาดแคลนทางสังคม ก็เท่ากับระบบบังคับให้เด็กเหล่านี้ถูกจำแนกเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ สิ่งนี้เองก็ทำให้เขาเหล่านี้ขาดแคลนไปตลอดชีวิต ในเมื่อความยากจนถือว่าการพิการทางสติปัญญา การประเมินและระบุตัวเด็กพิเศษในสโลวาเกีย นั้นเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ดำเนินการโดยศูนย์ให้คำแนะนำของโรงเรียน โดยมีได้คำนึงถึงความแตกต่างของเด็กชาวโรมาเนียในเชิง

ของวัฒนธรรม ภาษา และสังคม แต่อย่างใด ตัวอย่างเช่นการประเมินทักษะการสื่อสารนั้นก็ดำเนินการในภาษาสโลวาเกียแต่เพียงอย่างเดียว นอกจากนั้นแล้ว การตัดสินใจให้เด็กเรียนในห้องเรียนพิเศษนั้นเกิดขึ้นตั้งแต่วัยแรกเข้าโรงเรียน ซึ่งผู้ชำนาญทางจิตวิทยาเด็กในสโลวาเกียบางคนนั้นเห็นว่าเร็วเกินไป เด็กชาวโรมาเนียมักถูกย้ายเข้าห้องเรียนพิเศษจากการทดสอบเพียงครั้งเดียวซึ่งใช้เวลาน้อยกว่าหรือประมาณ 90 นาทีเท่านั้น ทั้งที่ผู้ชำนาญทางสุขภาพจิตทั้งในสโลวาเกียและนานาชาติมีความเห็นว่าการประเมินเพียงครั้งเดียวนั้นไม่เพียงพอต่อการตัดสินใจเช่นนี้

การที่จะให้นักเรียนเข้าเรียนในห้องเรียนหรือโรงเรียนประถมศึกษาพิเศษนั้น ต้องได้รับการยินยอมจากบุพการีเด็กด้วย การทำเช่นนี้ถือเป็นวิธีป้องกันความผิดพลาดในการย้ายเด็กอย่างไรก็ตาม แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเป็นห่วงว่าการตัดสินใจหรือการยินยอมจากพ่อแม่ชาวโรมาเนียนั้นอาจเกิดจากการไม่ได้รับข้อมูลที่เพียงพอ

พ่อแม่ชาวโรมาเนียมักไม่เข้าใจถึงผลกระทบต่ออนาคตของเด็กจากการเรียนในชั้นเรียนพิเศษ อีกทั้งพวกเขายังรู้สึกว่ บางครั้งการเรียนในชั้นเรียนที่มีความสุข อาจดีกว่าการเรียนในโรงเรียนหลักซึ่งลูกๆของเขาจะถูกกีดกันอยู่เสมอ

ศัพท์เสรี

FREEDOM

ฉบับที่แล้ว นำเสนอตัวอักษรย่อที่ใช้กันในแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล จากตัวเอ(A) ถึงซี(C) กันไปแล้ว ฉบับนี้ต่อกันเลยที่ตัวดี(D) ถึงจี(G)

English Acronym	ENGLISH	ความหมายภาษาไทย
DAWG	Decision making and accountability working group	คณะทำงานเรื่องการตัดสินใจและความรับผิดชอบ
DD	Director dialogue	การรับสมัครสมาชิกโดยการเข้าพุดคุยกับกลุ่มเป้าหมายโดยตรง
DF	Directors Forum	เวทีผู้อำนวยกา
DFSC	Directors Forum Steering committee	คณะกรรมการบริหารผู้อำนวยกา
DP	Death penalty	การลงโทษประหารชีวิต
DV	Domestic violence	ความรุนแรงในครอบครัว
ECA	Europe and Central Asia Program	แผนกยุโรปและเอเชียกลาง (ที่สำนักงานเลขาธิการระหว่างประเทศ)
EDAI	Editorial Amnistia International	สำนักงานแปลเอกสารเป็นภาษาสเปน
EDSG	Executive Deputy Secretary General	รองเลขาธิการใหญ่
EFAI	Edition francophones d'Amnesty International	สำนักงานแปลเอกสารเป็นภาษาฝรั่งเศส
EGM	Extraordinary general Meeting	การประชุมวิสามัญ
ESC(R)	Economic, social and cultural (rights)	สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม
EU	European Union	สหภาพยุโรป
EU or AIEU	EU office /association	สำนักงานแอมเนสตี้ประจำสหภาพยุโรป
FAP	Finance and Accounting Program	โปรแกรมการเงินและบัญชี
FCC	Financial Control Committee	คณะกรรมการกำกับดูแลด้านการเงิน
FGM	Female Genital Mutilation	การขลิบอวัยวะเพศหญิง
FIF	Fundraising Investment Fund	กองทุนเพื่อการระดมทุน
FMP	Facilities Management Program	โปรแกรมบริหารสิ่งอำนวยความสะดวก
GAP	Gender Action Plan	แผนปฏิบัติการบทบาทหญิง-ชาย
GIGs	Global Impact Goals	เป้าหมายระดับโลก

WORD SEARCH

ลองหาศัพท์ข้างล่างนี้!!

คุณะพบปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

ข้อ 3 (ภาษาอังกฤษ) ที่ซ่อนอยู่

X	C	V	D	B	D	K	L	I	K	T	H	E	D	R	W	I	O	P	L
E	V	E	R	Y	O	N	E	Y	U	F	A	F	D	T	J	Q	G	J	K
Z	C	V	I	B	N	M	G	H	T	I	S	O	P	L	K	J	H	F	S
R	G	H	G	J	U	I	K	L	V	D	A	D	T	T	U	O	P	K	Y
T	F	G	H	B	T	J	S	W	R	G	H	S	D	G	J	N	C	C	H
Y	E	R	T	O	G	H	J	J	B	N	M	C	V	A	F	S	D	F	B
U	R	F	B	G	N	H	M	J	M	L	I	B	E	R	T	Y	K	L	F
U	Q	W	T	Y	E	R	L	I	U	I	N	M	B	C	X	D	W	Q	E
I	R	H	Y	K	I	D	S	W	R	F	G	H	J	T	Z	S	W	R	D
O	M	N	P	B	V	C	X	Z	A	E	F	D	Y	A	N	D	Y	R	V
P	R	S	E	C	U	R	I	T	Y	X	W	R	G	Y	N	D	D	M	O
F	E	Q	R	T	I	Z	X	Q	S	F	G	H	J	K	L	A	D	G	I
H	W	D	S	P	K	A	S	D	F	G	H	D	A	R	T	H	D	M	U
D	Q	W	O	F	L	Z	C	V	X	C	V	H	A	R	S	H	F	Y	Y
S	H	T	N	N	M	B	V	C	X	Z	S	F	H	J	K	L	D	R	T

คำตอบ : ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อ 3

(ทุกคนมีสิทธิในการมีชีวิต เสรีภาพ และความมั่นคงแห่งบุคคล)

“Everyone has the rights to life, liberty and security of person.”

ก่อนหนังสือ

**A Long Way Gone :
Memoirs of a Boy Soldier**

เด็กชายนักฆ่า

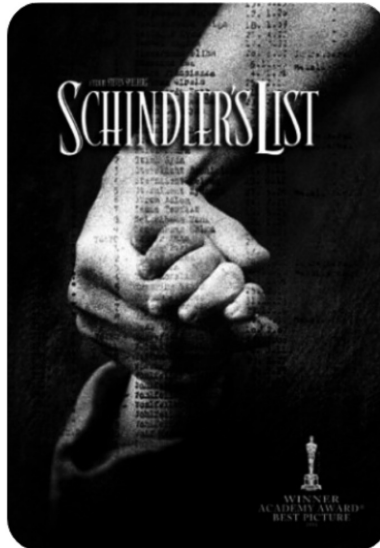
โดย อิชมาเอลเบียฮ (Ishmael Beah)

“...จากเด็กน้อยผู้ไร้เดียงสาที่ไม่กล้าแม้กระทั่งฆ่าหมูป่าเพื่อเอามากินประทังชีวิต ถูกล้างสมองให้กลายเป็นทหารเลือดเย็นที่สามารถจ้องตาเหยื่อก่อนใช้มีดปาดคออย่างโหดร้ายและใช้ปืนยิงในระยะเผาขน...” อิชมาเอลเขียนถ่ายทอดประสบการณ์จริงของเขาจากความทรงจำอันแสนเจ็บปวดเมื่อตนเองต้องเผชิญกับสงครามกลางเมืองตอนอายุสิบสองและผ่านการถูกล้างสมองให้กลายเป็นทหารตอนอายุสิบสาม สงครามการต่อสู้กันระหว่างกลุ่มกบฏ RUF และรัฐบาลเผด็จการทำให้อิชมาเอลต้องพลัดพรากจากครอบครัวกลายเป็นหัวหน้าทหารเด็กซึ่งเรื่องราวของอิชมาเอลได้สะท้อนภาพและความรู้สึกของสภาพจิตใจที่ไม่มั่นคงของเด็กที่ตกอยู่ภายใต้สภาวะความวุ่นวายของสงคราม ความยากลำบากในการต่อสู้กับภาพหลอนของสงครามและความรุนแรง ต่อมาเขาได้รับการช่วยเหลือออกมาให้อยู่ในค่ายฟื้นฟูของUNICEF ที่เมือง Freetown เมืองหลวงของเซียร์ราลีโอนรวมทั้งการปรับตัวให้กลับมาเป็นเด็กและอยู่ในสภาพสังคมปกติได้อีกครั้งสุดท้ายเขาได้อพยพไปอยู่ที่นิวออร์กและกลายเป็นนักต่อสู้เพื่อสิทธิเด็กของUNICEF ที่มีหน้าที่เผยแพร่ความรู้ให้โลกได้ตระหนักถึงปัญหาเรื่อง “ทหารเด็ก”

สำนักพิมพ์ : Sarah Crichton Books

แปลไทยโดย : คำเมืองสำนักพิมพ์สันสกฤต

ฟิล์มปาร์ตี้

Schindler's List สืบบนแลกชีวิต

นักแสดงนำ : Liam Neeson,
Ben Kingsley, Ralph Fiennes
ผู้กำกับ : Steven Spielberg

“ภาพยนตร์เรื่องนี้สร้างจากเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในสมัยสงครามโลกครั้งที่สองโดยเนื้อเรื่องได้กล่าวถึงเรื่องของคนที่ชื่อ Oskar Schindler เขาเป็นพ่อพระที่ช่วยชาวยิวจากการกวาดล้างของ Hitler เนื้อเรื่องนั้นย้อนไปในช่วงเริ่มต้นของสงครามโลกครั้งที่สองที่เยอรมันได้บุก

ประเทศต่างๆและทำการกวาดล้างชาวยิวทั้งในประเทศเยอรมันเองและในประเทศที่เยอรมันยึดได้ ซึ่งภาพยนตร์เรื่องนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของสิทธิมนุษยชนไม่ว่าจะอยู่ในยุคใดสมัยใดก็ตามทั้งการเหยียดเชื้อชาติและการเลือกปฏิบัติ การละเมิดสิทธิในชีวิตและร่างกาย การละเมิดสิทธิเด็ก การละเมิดสิทธิสตรี การละเมิดสิทธิคนชรา การละเมิดสิทธิคนพิการ สิทธิแรงงาน สิทธิความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต สิทธิในทรัพย์สิน เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น”

The Dreaming Vendors

นักแสดงนำ : EbongShaupnoJatree
ผู้กำกับ: Ahmed Abid

“สารคดีเรื่องนี้สร้างโดย อาห์เมด อบิด โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาการค้ามนุษย์ข้ามชาติ การอพยพทางเศรษฐกิจและการขาดความมั่นคงของมนุษย์ในกลุ่มคนเชื้อชาติโรฮิงยาผู้เปราะบาง The dreaming vendors บรรยายถึงการเดินทางอันน่าสะพรึงกลัวของความอดทนและพิชิตซึ่งดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดในการพยายามหาชีวิตที่ดีกว่า เบื้องหลังการค้าความมั่นคงของมนุษย์

ชีอป แชร แชร์ เซ็นซ่า

SHOP SHARE CHANGE

เสื้อธงรณรงค์วีเซ่นซ่า

โดย Maan Comely
กลุ่มวีเซ่นซ่า

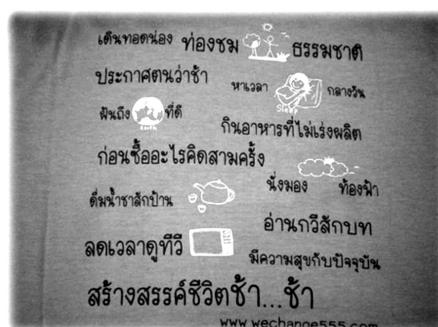

มันเริ่มต้นมาจากเราจะทำงานรณรงค์เรื่อง “ทุกวันฉันเปลี่ยนแปลงโลก” หรือ we can change the world every day. โดยต้องการให้เกิดการกระจายตัวของแนวคิดนี้ผ่านงานรณรงค์แนวราบซึ่งหมายถึงการให้ผู้รับสารเป็นผู้รณรงค์ต่อไป ซึ่งพวกแผ่นพับ Brochure มันก็ใช่ แต่เสื้อยืดมันใช้ประโยชน์ในการใส่อยู่แล้วและคนส่วนใหญ่ก็นิยมใส่กันแบบแรกที่ทำก็เป็นเสื้อ we change นั่นเองถ้าใครเป็นแฟนคลับตัวจริงก็จะรู้ว่าแบบเสื้อวีเซ่นซ่ามีทั้งด้านหน้าและด้านหลัง (ก็แหงแหละ) แบบด้านหน้ามีการพัฒนาแบบออกมา 3 ครั้ง และด้านหลัง 2 ครั้ง (บอกไว้เผื่อเอาไปแทงห่วยใจ)กว่าจะลงตัวที่แบบปัจจุบันก็ใช้เวลาระยะหนึ่งก็ปรากฏว่ามีกรรพการวิพากษ์วิจารณ์กันถึงตัวหนังสือมากมายของเสื้อยืดมันก็ดีอีกนั่นแหละ เหมือนเราได้อ่านหนังสือแล้วคุยกันตอนหลังเลยตั้งชื่อกันว่า “เสื้ออ่านได้”

แค่ใส่เสื้อรณรงค์แล้วก็ใช้ชีวิตไปตามปกติ ก็สามารถเป็นนักรณรงค์ได้แล้ว แหม..มันง่ายดีจ๊ะตอนแรกๆ ก็ทำแจกสมาชิก หรืออาสาสมัครแต่ก็มาคิดถึงเรื่องความยั่งยืนเรื่องงานเสื้อยืดว่ามันสมควรที่จะอยู่รอดด้วยตัวเองได้ ไม่ต้องพึ่งพาเงินจากโครงการ ก็เลยทำขายที่นี้ เราก็ไปได้โรงงานสมานฉันท์มาด้วย ก็รู้จักกันมาก่อนและเห็นว่าเราควรสนับสนุนกลุ่มโรงงานนี้ แม้ว่าเราจะแพ้กว่าเจ้าอื่นแต่เราสามารถพูดได้ว่า เสื้อเราไม่กดขี่แรงงานนะเพียก็มีการทำเสื้อแบบต่างๆ มาเรื่อยๆ ตามการทำงานรณรงค์ในประเด็นต่างๆ เช่นเสื้อวันนี้ไม่ดูทีวี, เสื้อวันนี้ใช้ชีวิตช้า..ช้า, เสื้อวันนี้ไม่ซื้อทุกแบบก็จะมีคำพูดหลังเสื้อ ที่คนชอบที่จะอ่าน ไม่สั้นไม่ยาวเกินไปให้ข้อมูลและนำเสนอแนวทางการเปลี่ยนวิถีชีวิตประจำวัน

สำหรับขั้นตอนการทำเสื้อมันก็จะมีเริ่มต้นจากการคิดงานอีเว้นท์เพื่อสร้างให้เกิดบรรยากาศการเปลี่ยนแปลงโลกอย่างสนุกสนานเราก็จะเลือกประเด็นที่มันทำหาย น่าลอง น่าสนุกกันขึ้นมา แล้วก็คิดสโลแกนเช่น เปิดชีวิต ปิดทีวี จากนั้นก็จะมีคนที่เขียนออกมาเป็นคำพูดหลังเสื้อแล้วก็ออกแบบลงลาย จากนั้นก็เอามา comment กันใครอยากปรับอะไรตรงไหนก็เสนอกันไป ปรับกันไปจนลงตัวแบบเสื้อไปให้ทางโรงงานสมานฉันท์จัดการ เราก็จะเลือกผ้าเลือกสีอะไรกันไป พอเสร็จเป็นตัวออกมาก็เอาไปแจกบ้าง ขายบ้างแล้วแบบเสื้อมันก็มากขึ้นตามจำนวนงานที่จัด มีหลายคนซื้อสะสมกันเลยทีเดียวและตอนนี้เสื้อรณรงค์วีเซ่นซ่าได้เข้าร่วมเครือข่าย Shop Share Change ติดฉลากสินค้า “ใส่ใจ” เป็นเครื่องช่วยให้ผู้บริโภคทราบว่าสินค้านี้เป็นผลผลิตที่ “ใส่ใจแรงงาน สิ่งแวดล้อม สุขภาพ และสังคม”

สามารถดูแบบเสื้อยืดรณรงค์วีเซ่นซ่าได้ที่ <http://www.wechange555.com> และสั่งซื้อเสื้อรณรงค์สุดเท่ได้ที่ สุพัตตรา ธานีวรรณ (ตุ๊ก) 089-790-6790 สมาชิกแอมเนสตี อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ซื้อเสื้อรณรงค์วีเซ่นซ่า รับส่วนลดทันที 10 เปอร์เซ็นต์!

MEMBERSHIP CORNER

ขอบคุณสมาชิก ที่ร่วมยืนหยัดปกป้อง สิทธิมนุษยชนทั่วโลก

เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2491 (ค.ศ. 1948) สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติมีมติรับรองปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (The Universal Declaration of Human Rights) และ ประกาศในวันที่ 10 ธันวาคมของทุกปี เป็นวันสิทธิมนุษยชน (Human Rights Day) และนับตั้งแต่นั้นมา โครงสร้างทั้งมวลของกลไกและเครื่องมือด้านสิทธิมนุษยชนก็ได้รับการพัฒนาขึ้น เพื่อประกันการมีสิทธิขั้นพื้นฐานและป้องกันมิให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชน ดังนั้น ในวันสิทธิมนุษยชน ประชาคมต่างๆ ทั่วโลกจึงร่วมเฉลิมฉลองภายใต้แนวคิดหลักว่า “มนุษย์เกิดขึ้นมาพร้อมสิทธิ เสรีภาพ และเท่าเทียมกันทั้งศักดิ์ศรีและสิทธิ”

แอมเนสตี อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย จึงจัดส่งลูกโป่งและเชิญชวนให้สมาชิกใช้ลูกโป่งที่ส่งให้นั้นเป่าลมและผูกติดไว้บริเวณหน้าบ้าน ในวันสิทธิมนุษยชนวันศุกร์ ที่ 10 ธันวาคม 2553 เพื่อเป็นการยืนหยัดร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการปกป้องสิทธิมนุษยชนทั่วโลก

สมาชิกหลายท่านได้ร่วมคิดลูกโป่งหน้าบ้านของตนเองเพื่อร่วมยืนหยัดเป็นส่วนหนึ่งในการปกป้องสิทธิมนุษยชน จึงขอแสดงความขอบคุณสมาชิกทุกท่าน มา ณ โอกาสนี้ โดยเฉพาะ คุณอนุรักษ์ มะลิกัน คุณคณิตยา แจ่มรัตน์โสภณ คุณอานวย พลท่า คุณวิรุฬห์ ไชยมโนวงศ์ คุณพงษ์ศักดิ์ บุญชื่น คุณเปียรรัตน์ ปานมี คุณอรุณรัตน์ จำเริญ คุณรัชดา อภารณศิลป์ คุณฮาร์วีปริต กอร์ อนัน คุณอาเหม็ด อมัต คุณโกสิน ไชยสาและคุณกิตติ เนตรวงศ์ ที่ส่งลูกโป่งไปให้ทางสำนักงานได้ชื่นชมและชื่นใจทางสำนักงานได้จัดส่งของที่ระลึกเป็นไดอารี่ 2554 ให้แล้วนะคะ

แอมเนสตี อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ประสพความสำเร็จในการทำงานปกป้องสิทธิมนุษยชนทั่วโลกได้ด้วยความร่วมมือ และการสนับสนุนจากสมาชิกแอมเนสตี อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ทุกท่าน

FREEDOM

The magazine from Amnesty International Thailand
FOR ACTIVISTS AND AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND MEMBERS
VOLUME 1 ISSUE 2/2010

AMNESTY
INTERNATIONAL
THAILAND

**LIGHT UP
FOR CHANGE!**

LIU XIAOBO'S EMPTY CHAIR HOLDS MORE THAN THE CHINESE REALIZE

BY Salil Shetty

Secretary General of Amnesty International.

Amnesty International won the Nobel Peace Prize in 1977

There is going to be one empty place at this year's Nobel Peace Prize awards ceremony. Amongst the pomp and circumstance, before a packed house of a thousand invited guests and dignitaries gathered for the century-old event, the chair of this year's recipient, Liu Xiaobo, will be vacant.

Liu Xiaobo would have sat on the podium alongside the members of the Nobel Committee in Oslo's cavernous City Hall as he was honoured for his long and non-violent struggle for fundamental human rights in China. He would have given a speech, accepted his medal and diploma and continued

his call for peaceful legal and political reform in China. He would have posed for pictures, given interviews, briefly enjoyed the glow of international recognition and then he would have gone home. Instead, Liu Xiaobo is in jail. He is serving an 11-year sentence for "inciting subversion of state power" for his part as the leading author behind "Charter '08", a manifesto calling for the recognition of fundamental human rights in China. Liu has consistently maintained that the sentence violates both China's own constitution and basic human rights, but, like many others in China who have chosen to speak out, he has been severely punished.

Nobel rules require the winner or his or her immediate family to personally accept the prize. Liu's enforced absence means that for the first time since 1938, the peace prize will not be awarded at the ceremony. His wife could have collected the award for him, but she has been detained by Chinese authorities and is currently under house arrest in Beijing. Dozens of others who wanted to attend the ceremony have also been detained or forbidden from leaving China.

The Chinese Government may see this as a victory, but they would be mistaken. Despite a campaign of intense political pressure, intimidation and threats, they have not defeated Liu Xiaobo or the Nobel Committee. Because while the other chairs in the packed hall on the day of the awards ceremony will each hold only one person, Liu Xiaobo's empty chair will hold much more. It will hold the thousands of political prisoners and prisoners of conscience currently languishing in Chinese jails or under house arrest, victims of prosecution and persecution simply for having the courage to voice their views. People like Tian Xi, caught in a legal loophole and facing possible indefinite detention after battling for compensation after being infected with HIV and hepatitis following a blood transfusion as a child. Or Zhao Lianhai, serving a two-and-a-half-year sentence for seeking justice for babies made ill by tainted powdered milk. Or Chen Guangcheng, a blind human rights activist kept under unofficial house arrest after serving a four-year prison sentence for his involvement in a legal action against forced sterilizations and abortions carried out by the authorities on thousands of women in the Shandong province.

It will hold the memory of China's attempts to sabotage this year's award with political pressure, arm twisting and economic blackmail used to try and intimidate the international community into a boycott of the ceremonies. The fact that, despite the pressure and threats, the Chinese could only cajole a handful of countries, reflects the unacceptable nature of their demands. Governments and international institutions must continue to resist this type of arm-twisting.

On the 60th anniversary of Human Rights Day, China's actions will help to focus the world's attention on its abysmal record on human rights. The millions forced to leave their homes as a result of the massive construction projects. The outrage of Tiananmen Square. The abuses in Tibet. And the on-going persecutions of the Falun-Gong.

It is curious that such a powerful nation as China should feel so threatened by just one man. The truth is that Liu Xiaobo is more than just one man. He represents the ideals of the Nobel Peace prize and the hopes and aspirations of millions of Chinese who are currently silenced by the crushing weight of the Chinese government.

The Chinese government may have succeeded in keeping Liu Xiaobo's chair empty, but, in his absence, that chair speaks volumes.

THIS IS YOUR FREEDOM MAGAZINE PLEASE LET US KNOW IF YOU LIKE IT

- >> Have you used the actions?
- >> Have you shared the information with anyone?
- >> What would you like to see more of in future issues?
- >> Do you have photos or articles that you would like to share with other members?
- >> And finally, don't forget to visit our website www.amnesty.or.th

Send all your comments and suggestions to: FREEDOM

Growth Mobilization Coordinator
Amnesty International Thailand
90/24 Soi Ladprao 1, Ladprao Rd.,
Jomphol, Chatutak, Bangkok 10900
or email us on membership@amnesty.or.th

FREEDOM

Editor in Chief:

Parinya Boonridrerthaikul

Editor:

Sineenart Muangnoo

Editorial Team:

Sutharee Wannasiri, Trin Khumsap,
Jutamas Sricharoen, Harshpreet Kaur Anand

Translator:

Sirada Khemanitathai, Alisha Sachchathep,
Paninya Masrangsang, Doug Offenhartz

Design :

Chaiya Khotsakdee

FREEDOM the magazine from Amnesty International Thailand for Activists and Amnesty International Thailand Members, 90/24 Soi Ladprao 1, Ladprao Rd., Jomphol, Chatuchak, Bangkok, 10900
Telephone: +66 2 513 8745, 513 8754
Facsimile: +66 2 939 2534
Email: info@amnesty.or.th
Website: www.amnesty.or.th

CONTENTS

HUMAN RIGHTS TALK

- > Cover Story "Changing the world"
- > Volunteerism: Harder than expected
- > Myanmar should free all prisoners of conscience following Aung San Suu Kyi's release
- > The Voice
- > 11 Resolutions for year 2011
- > 5 Cool Ideas for Campaigning

INSIDE THIS FREEDOM

The magazine from Amnesty International Thailand

FUNTAINMENT

- > AI Acronym
- > Word Search
- > BookWorm & Film Party

WIRE Says

- > Success! Mining plans axed in India
- > Slovakia's Second-class Students

SHOP SHARE CHANGE

- > We change (T-Shirt)

SNAP SHOTS

MEMBERSHIP CORNER

Thank you and Happy New Year

THE NEW GENERATION KINDLES THE LIGHT OF CHANGE

By Somchai Homla-or
Chair person of Board Committee

The chaos in our country in the past few years, or what is commonly referred to as the “Color War” has made many people wonder to where the new generation has disappeared. We see the involvement of people of the old generation, activists from the 14th October, 6th October and, May incidents; others are the old politicians, bureaucrats and soldiers who seem to be taking control of the situation. Some have even concluded that the political activism, which was once provoked and defined from within universities, has moved to villages in the rural area.

This note of sarcasm, although true in many ways, can be proven wrong under close analysis of the situation where we can find many teachers, students and new graduates who have been constantly reacting to the conflict. Some have chosen sides, while others have engaged seriously without placing themselves on either side of the conflict. Often in situations with such polarity, the latter group is a target of criticisms by both parties. If

we look closely at the newer means of communications, for instance Facebook, it is seen that there are quite a number of “active citizens” from the new generation. These people have expressed their opinions, attitudes and critiques to the situation, although the comments are sometimes emotional, superficial and show a lack of analysis. Sometimes, even harsh words and abuses are used, while there is a fine line between private and public for areas such as Facebook.

As a matter of fact, the youth today are not very much different from the youth of the 14th October or 6th October incidents forty years ago. The youth are filled with heat and they look at situations with emotions and beliefs. On one hand this is a drawback, but on the other hand it is a positive point because this heat endlessly fuels the engine of change and movement.

The problems in the society today-- exploitation, selfishness, deterioration of society, injustice, truth, violation of human rights and lack of democracy--were caused by the adults. However, adults tend to blame the youth when, in reality, the youth are merely a reflection of the problems caused by adults, not the creator of those problems in any way.

The way humans react to the environment, especially the social environment, can be in both creative and destructive manners. This reflects the paradoxical characteristics that exist in all humans: unity and disagreement, the good and the bad, the dark and the light. Young people have the ability to perceive and react very quickly. The reactions that are expressed can be either good or bad. The important thing is that young people can learn quickly and have the eagerness to build the future society or world, because it will be their world where they will live for a certain time.

The way to allowing young people to learn right from wrong, to go on creating our beautiful green world, is to let them interact socially by thinking, speaking, and acting. What they think, speak and do may not be always right since they are still young. How else can young people learn right from wrong without the liberty to think, speak and act?

MESSAGE FROM AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND EXECUTIVE DIRECTOR

Parinya Boonridrerthaikul
Executive Director

The situation

If we look closely at social problems that occur in the world, especially in Thailand, we will discover one universal truth. This is the fact that all problems arise from poverty and structural injustice that is buried in all aspects on Thai society. Many children from poor families are deprived of education; even though the state has free school policies, yet these children do not get to study. This is because they cannot afford to pay for other expenses like clothing, books and equipment. Many children also need to help their families earn money, by selling flowers, newspapers, etc. Many children end up in the prostitution industry and are influenced into selling drugs, as the Thai society very well knows.

It is undeniable that the failure of the rural agricultural region encourages farmers to grow lots of rice in order to get lots of income, while eventually causing a loss for farmers who have little knowledge of the marketing system. These things are parts of the reasons many Thai people need to leave their fields, head to the big city and end up as low paid laborers. This is clearly seen in the construction industry, where workers are taken advantage of by the stakeholders, project heads and even the state. They end up with minimum wage that is barely enough for three meals for their families.

Many business men, especially in the industrial zone have used the

villagers' misery to their own benefit. Many factories overuse their workers for the given pay, others force child and immigrant labor while these workers do not have the rights to demand anything from their employers. This is seen in the example of a giant sports footwear factory that used child labor and made big news in the past.

The sex industry also tries to take advantage of these opportunities. Agents send young girls into the villages to trick other girls in order to work in "easy and high paying" jobs. Many girls fall for this and many willingly become prostitutes because they need to feed their families. Some come into the city to start small businesses like food vendors on carts but they cannot obtain the capital. They then depend on illegal loans with high interest; when they cannot pay back, they are harassed by illegal debt demanders who do not even fear the law.

So what can we do?

Most people usually think that solving society issues are in the hands of those responsible, be it government units or nongovernmental organizations. However, we all can be a part of the campaign to fix these problems. This can be done by starting with ourselves: energy conservation, proper use of resources to reduce global warming, reduce using goods from high polluting factories and factories that use laborers illegally and with injustice. We need to look for information by following related news agencies; this may include becoming members of nongovernmental organizations to support them. For instance, one could join and support Greenpeace, to increase their funding for environmental

campaigns. One could support the children's foundation to allow them to work for violated children. We could support the consumer's foundation to facilitate organizations to effectively demand justice for consumers that have been violated. There are many other units that are ready to accept us as a part of them, whether to join their campaigns or for financial support, to make our society a good one, one without violations and injustice.

Social investment

Supporting social organizations, whether in terms of physical or financial support is a kind of a social investment. Amnesty International Thailand is one such organization that has long promoted human rights in the society. Our members are the major driving force for our campaigns and activities; they financially contribute a yearly membership fee, which is used for further promotions and campaigns. When Amnesty tries to look for new members, it is not merely for the money; what is more important is the social force of the new generation that is expressed by being a member. Each baht that we receive is considered a social investment by the members, to mould to society into a better one in the future, without all kinds of human rights violation. The money that you support us with at charity events, is not only a merit made by you, but is a social investment that can indeed make our society a better one.

COVER STORY

“CHANGING THE WORLD”

From AI@50 Foundation story

“If these feelings of disgust all over the world could be united into common action, something effective could be done.”

In 1961, British lawyer Peter Benenson ignited a worldwide campaign, shone a spotlight on the world’s forgotten prisoners, and lit a candle of hope that still burns today. Appeal for Amnesty 1961 was launched with the publication of an article in the British newspaper The Observer. Learning of the imprisonment of two Portuguese students, who had raised their wine glasses in a toast to freedom, moved Benenson to try to turn a reader’s “sickening sense of impotence” into a belief that change is possible. His words were prophetic. “Something effective” has been done. The world has changed. Amnesty International – as

the organization became known – has been taking action, and empowering others to do so, for 50 years. The original campaign has grown with each success to become a worldwide human rights movement now with 2.8 million members, activists and supporters, all committed to changing our world.

Over 50 years, Amnesty International has helped develop and draft international, regional and national human rights law – such as the UN Optional Protocol on Child Soldiers and the Convention on Enforced Disappearances. Our pressure and lobbying paved the way for the establishment of an International Criminal Court. Years of intense campaigning, with powerful partners, has resulted in a UN commitment to draft a treaty to regulate the Arms Trade. And as country after country decides to stop executing people Amnesty International was at the heart of the coalition that convinced the UN to vote for a global moratorium on the death penalty. “What matters is not the rights that exist on paper ... but whether they can be exercised and enforced in practice.”

50 YEARS AMNESTY INTERNATIONAL

CHANGE
OUR WORLD

Every day, around the world, someone is directly affected by our work: the accused, given a fair trial; the prisoner saved from execution; the detainee who is no longer tortured; the activists freed to continue their defense of human rights; the school children, learning about their rights in the classroom; the families escorted safely home from refugee camps; the ex-child soldier, burning his uniform; the policemen and women taught how to keep public order, without causing public terror; the marginalized communities marching to demand an end to discrimination; the father, whose “disappeared” son’s body is finally returned; the battered woman whose government finally outlaws the abuse she faces every day.

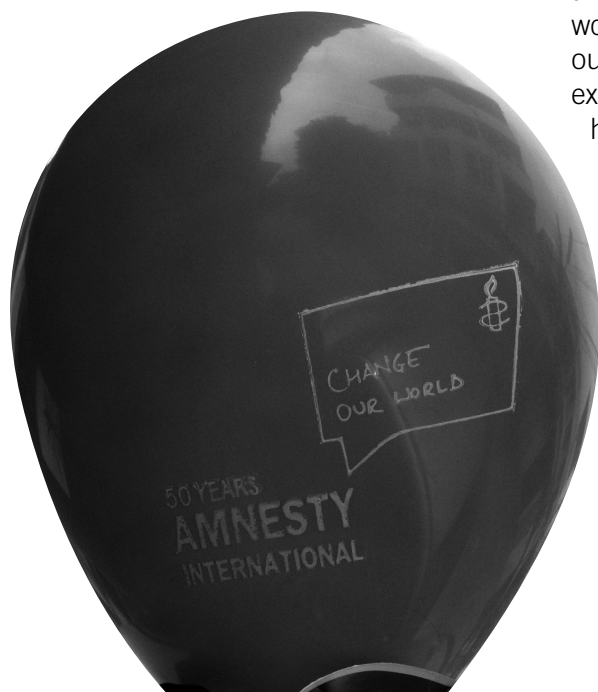
And the leader, who presided over the rape, torture and slaughter of his opponents, who stands in the dock, finally called to account. But until every person can enjoy all their rights, the candle will continue to burn. It will burn until all human beings can live in dignity; until no one is penalized for their thoughts, religion, gender, conscience, sexuality or place of birth; until no one is tortured, kidnapped or disappeared. The members, activists, supporters and staff have worked globally and locally, with institutions and individuals. As well as helping develop international law, for example, they have been instrumental in freeing hundreds of individual prisoners.

In the organization’s first year it published a book called *Persecution 1961* telling the stories of nine men and women from different parts of the world, of varying political and religious outlooks, who were imprisoned for expressing their opinions. It described how the efforts of Angola’s leading poet, Agostinho Neto, to improve the health services for his fellow Africans fell foul of the Portuguese authorities. Political Police marched into his house, had him flogged in front of his family and then dragged away to the Cape Verde Isles where he stayed without charge or trial. It revealed the fate of Constantin Noica, the Romanian philosopher, who was sentenced to 25 years in

prison because his friends and pupils continued to visit him to discuss philosophy and literature, when he had been banned. And it portrayed the history of two white men persecuted by their own race for preaching that other races should have equal rights. Ashton Jones, the 65-year-old minister, who was repeatedly beaten-up and three times imprisoned in Louisiana and Texas; and Patrick Duncan, the son of a former South African Governor-General, who, after three stays in prison, was forbidden from attending or addressing any meeting for five years.

The world may have changed, axes shifted, but the experience of the individual has remained at the heart of Amnesty International’s work. An individual’s experience of life, of the violation of their inherent rights, always was and always will be the organization’s starting point.

In the 50 years since the students’ toast to “freedom” the Prisoner of Conscience is joined now by many other Prisoners: of Poverty, of Fear, of Conflict, of Discrimination and of Violence. Change their future. Change your future. Change our world.

VOLUNTEERISM HARDER THAN EXPECTED

Scoop from the Light up night activity on November 13, 2010:
Volunteerism harder than expected,

by Juthamas Srijaroen, Sakorn Kunpul and Thidarat Doungkong
Amnesty International Thailand Intern

If we talk about the success of those in the volunteer field, many will think of “Nuring Sombat Boonngarmanong” or more commonly known as “spotted editor.” Sombat is the webmaster of many pro-social websites and former chairman of the board of the Mirror Foundation. He does a lot for society, be it as a foundation president, special teacher, webmaster, writer, but most prominently of all, as a volunteer who is ever ready to help people and does everything wholeheartedly, which lead him to the success he has today.

Sombat said about volunteering “Volunteering requires flexibility and simplicity. Living simply means eating easy and being simple. We need to prepare our hearts for situations and we have to try to do the most work possible. Making a decision of what to do or what not to do depends on your role and the situation of the problem along with seeing the big picture of the problem. We have to do all that we can because volunteering requires participation and it is important to be able to think of others. In order to participate in the society we must learn to put ourselves in their situations, not just think of them as others. When humans think of others as something different from us, they will be destructive and indifferent. It is dangerous when you are forced to be something you are not. Therefore you have to find a connection that makes the problems your own and not just “theirs.”

Volunteering with units or groups may not be difficult, but the heart that is ready to help needs to be open and wide. A devoted mind that aims to work for others or the society requires three components: Volunteers need to offer, act and take responsibilities for their actions.

Becoming a volunteer isn't easy because volunteering is a task that requires the heart more than the head, while most other work only targets the head. This means that one must open their heart and not only work from their thoughts; volunteers need to have a devoted heart. The means of communications are not at the intellectual level, they are at the subconscious level. We need to realize that we have an inner means of communication, for example when we feel eerie and get goose bumps. Your body

is not your thought; it is not your intelligence, but your body talks and communicates with the environment. When you encounter problems and you sense them, you start to perceive the existence of those problems. When you realize your subconscious mental mechanism, a connection or bond is built on the basis that you are one with that problem and are related to it. The means of communications is not by talking, but by communication and you link yourself with that problem while realizing the connection.

“When you open up...you will feel pain. It is the pain of those problems and you can no longer stay still. Deal with that feeling by volunteering.”

MYANMAR SHOULD FREE ALL PRISONERS OF CONSCIENCE FOLLOWING AUNG SAN SUU KYI'S RELEASE

From Amnesty International Press Release

13 November 2010

Photo: <http://www.carabao2524.com>

Amnesty International today welcomes the release of Aung San Suu Kyi, but calls on the government of Myanmar to immediately release all of the prisoners of conscience in the country.

Aung San Suu Kyi, Myanmar's best-known prisoner of conscience, had spent more than 15 of the past 21 years under house arrest. She was one of more than 2,200 political prisoners, including prisoners of conscience, currently being held in deplorable conditions.

"While Daw Aung San Suu Kyi's release is certainly welcome, it only marks the end of an unfair sentence that was illegally extended, and is by no means a concession on the part of the authorities", said Amnesty International's Secretary General, Salil Shetty. "The fact remains that authorities should never have arrested her or the many other prisoners of conscience in Myanmar in the first place, locking them out of the political process".

The Nobel Peace laureate had been detained since 30 May 2003 after government-backed thugs attacked her motorcade in Depayin, killing an unknown number of people, and injuring

scores. This was the third time she was held under house arrest, having been previously detained from 1989 to 1995 and from 2000 to 2002.

"This time the authorities must ensure Daw Aung San Suu Kyi's security", said Salil Shetty.

"It is high time the government of Myanmar put an end to the ongoing injustice of political imprisonment in the country, while the international community—including China, India, ASEAN and the UN—must act together to prevent Myanmar from abusing its legal system to penalize peaceful opponents. The release of Daw Aung San Suu Kyi must not make them forget other prisoners of conscience".

There are more than 2,200 political prisoners in Myanmar still held under vague laws frequently used by the government to criminalize peaceful political dissent. They are being held in grim conditions, with inadequate food and sanitation. Many are in poor health and do not receive proper medical treatment.

Many were tortured during their initial interrogation and detention, and still risk torture as a punishment at the hands of prison officers. Amnesty International believes the vast majority of those held are prisoners of conscience who are being punished merely for peacefully exercising their rights to free expression, assembly, and association.

Many of those still being held took part in the 2007 Saffron Revolution, sparked by protests against sharp fuel and commodity price rises. In the past three years, hundreds of political prisoners have been moved to extremely remote prisons, restricting their access to relatives, lawyers and medical care. Reports of torture and other ill-treatment are rife. The International Committee of the Red Cross has been denied access to prisons in Myanmar since December 2005.

Background

Just two weeks before her detention order was due to expire in 2009, Aung San Suu Kyi was again arrested and charged with violating the terms of her house arrest. On 11 August 2009, after a trial widely condemned by the international community, she was sentenced to three years' imprisonment, which was later commuted to 18 months' house arrest.

Her release comes just six days after the first general elections in Myanmar in 20 years, which were held against a backdrop of political repression. Aung San Suu Kyi's National League for Democracy party won the majority of seats in those 1990 elections, but were prevented from taking power by Myanmar military leaders who have controlled the country for decades.

Amnesty International is also calling for the release of all prisoners of conscience, including:

Former student leader and pro-democracy activist Min Ko Naing, 47, serving a prison sentence of 65 years for his part in demonstrations in 2007. U Gambira of the All Burma Monks Alliance (ABMA), sentenced to 63 years for his part in monk-led demonstrations in 2007.

U Khun Htun Oo, 67, chair of the Shan Nationalities League for Democracy (SNLD), sentenced to 93 years' imprisonment for disagreeing with the government's plans for a new constitution. He suffers from diabetes and high blood pressure.

Aung San Suu Kyi won the Noble Peace Prize in 1991.

Amnesty International won the Noble Peace Prize in 1977.

THE VOICE LET'S SEE WHAT OUR INSIDERS THINK ABOUT HUMAN RIGHTS.

"Everyone can define their own way of life freely, without impeding and violating other people's rights."

"You may say I'm a dreamer, but I'm not the only one. I hope someday. You'll join us, and the world will live as one (Imagine by John Lennon © 1971, 1999 Lenono music (admin. by EMI Blackwood music Inc.).)"

"The process of overlooking our differences and see the value of humanity within each other."

"Human rights are like love; everybody has it, yet it's easily taken away. We must fight to get it back."

"Let's start by not looking down at others."

"I think of Amnesty International as working for and realizing the equality in human rights. Every person deserves the value and integrity of humanity because we are all born with it."

"Each of us is like a different flower in this world. We each have our own beauty and inner value. So, why should we humans try to compare ourselves when each of us are not the same. Even if we're not number one, everyone is special and important in their own way"

"Human rights are those that everyone in the society equally has. It comprises of freedom and liberty, which cannot be taken away from us."

"Human rights are necessary for all humans in order to get protection for appropriate survival, security, and the ability to develop themselves to a better level."

"We might think that human rights are something new, but in reality, we cannot separate human rights from the quality of life in our society and daily lives."

"Human rights is not social work. Human rights is not an act where one person pities another. Human rights is not when the rich help the poor. But, human rights is the rights which every human being has in an equal manner. It does not matter where the person is born, the community that person belong to, or which kind of family the person is borne into. Therefore, refugees, urban poor, workers, or farmers would have rights equal to the Prime Minister, politicians, or the establishments. Since human rights is a component which everyone has since they are born and in an equal manner, those in power cannot use any excuse to violate human rights, to treat its citizens in a discriminatory manner, or disrespect human rights. Such acts are something that cannot be done and are contradicting to the very principle of human rights."

11 RESOLUTIONS FOR YEAR 2011

By Harshpreet Kaur Anand
Amnesty International Thailand
Volunteer

- * I will not look down on people who provide services for me. I will treat them with respect and politeness.
- * I will urge the government to guarantee that every child has a right to acquire nationality and citizenship.
- * I shall not discriminate based on race, appearance, sex, language, religion or political opinion.
- * I will treat migrant workers, refugees, asylum seekers in the same manner as any local person.
- * I will not be a part of domestic violence and help others out of it too.
- * I will make sure that my children are provided with basic education and I'll try to make the same happens for other children.
- * I will volunteer for human rights work at least twice in year 2011
- * I will not give money to child beggars, but organizations that could actually make a difference in their lives.
- * I will be more open to opinions of others and defend their freedom of expression.
- * I will tell my children and their friends about human rights.
- * I will take part in campaigns urging the government to respect, protect and fulfill human rights of its people.

CAMPAIGNING IS NOT ALL ABOUT LETTER WRITING AND SHOUTING. YOU CAN TRY 5 COOL IDEAS BELOW!

- 1) Design and print a postcard dealing with a specific action or campaign. Reproduce many copies of this card and have them signed by members of the public.
- 2) Get in the News! Write a letter-to-the-editor on an issue that particularly interests you, or even write a feature article for your local or school paper. You could also write feature stories or news releases for events that you or your group undertake. Check out Media 101 for more information.
- 3) Design signs or stickers that people can place in the front window of their house, on their car, or on their school notebook declaring support for the UDHR and human rights. You may even wish to relate these to a current Amnesty campaign or theme.
- 4) Design and print campaign bookmarks that can be handed out at local bookstores and libraries.
- 5) Hold a mock funeral or "die-in". Conduct these events in silence and have information ready to distribute to onlookers. Carry coffins in a procession or lay motionless on the ground as symbolic victims of human rights abuses. A speaker could address assembled onlookers and explain why these people have died.

WIRE Says

From WIRE, ACTIONZINE by AMNESTY INTERNATIONAL
October/ November 2010 Volume 40 Issue 005

SUCCESS! MINING PLANS

Years of campaigning by the Dongria Kondh and other Indigenous communities who described the proposed mining project as a threat to their survival. Amnesty International joined the campaign in mid-2008 and published a damning report in early 2010 documenting human rights abuses and violations of the law. Six months later, an Indian government report, which came to similar conclusions, formed the basis of the government's decision to axe the mine. Plans to expand an alumina refinery in Lanjigarh, at the base of the hills, have also been put on hold. The refinery has been linked to water and air pollution and has blighted the lives of local communities.

AXED IN INDIA

The Indian government found that the proposed bauxite mining project had already extensively violated forest and environmental laws and would perpetrate further abuses. There finery expansion plans were found to be illegal. The ruling was a blow to the companies involved— a subsidiary of UK-based Vedanta Resources and the state-owned Orissa Mining Corporation—who were behind the proposal to mine the Niyamgiri Hills.

Amnesty International worked with the Dongria Kondh communities to challenge the environmental clearance granted for the mine at an appeals tribunal; more than 30,000 Amnesty International members wrote to the Indian authorities while the organization engaged in talks with the company. Amnesty International's campaign and advocacy helped to stall the mining and refinery expansion plans for several months before the ultimate decision was made.

A Dongria Kondh leader told Amnesty International: "After years of struggle and visits by committees our voice has finally reached Delhi."

SLOVAKIA'S SECOND-CLASS STUDENTS

From WIRE, ACTIONZINE by AMNESTY INTERNATIONAL
October/ November 2010 Volume 40 Issue 005

Romani children in Slovakia are segregated from the rest of their classmates and taught a reduced curriculum in special classes. The consequences reach far beyond the school gates, leaving roma excluded from higher education and trapped in low-paid jobs.

Jakub is 16 years old and lives in Plaveck. Stvrtok, a village 20km north of Bratislava in Slovakia. He finished elementary school in a special class for children with “mild mental disabilities” after being transferred out of his mainstream class in grade five. Until then, Jakub had been acknowledged by teachers as an excellent student and even received a scholarship for his achievement. But Jakub is Romani, like all the other children who attend the special class.

Jakub was sent for special needs assessment following an argument with a teacher. His parents were not informed beforehand about his assessment or transfer to the special class. During his time in the special class, he studied a significantly reduced curriculum, at least two years behind that of his old class, effectively stunting his education and future prospects. He says of his experience: “What they did to me [at school] was nasty... They made an idiot out of me. I was one of the best pupils in fourth grade.”

Jakub's case is not exceptional. Almost half of the Romani pupils in Plaveck. Stvrtok's elementary school are taught in de facto Roma-only special classes, as are thousands of other Romani children across Slovakia. In several districts, Romani children attend ethnically segregated mainstream schools and classes that also operate reduced curriculums. In regions with large Romani populations at least three out of four special-school pupils are Roma; across the country as a whole, Roma represent 85 per cent of children attending special classes. Yet Roma comprise less than 10 per cent of Slovakia's total population.

Within Slovakia's education system, entrenched anti-Roma attitudes have led to situations in which Romani children from kindergarten onwards are sometimes literally locked into separate classrooms, corridors or buildings, separated even at lunch-times to prevent them from mixing with non-Romani pupils.

The denial of Romani children's right to an education free from discrimination deprives them in the longer term of a wide range of other human rights, including the rights to health, work and freedom of expression. They are effectively excluded from accessing many public services, and from full participation in Slovak society.

AN EDUCATION SYSTEM FAILING ITS PUPILS

Slovakia's mainstream elementary-school system is ill-equipped and education professionals are often unwilling to provide the additional support that pupils from different ethnic and social backgrounds often need. For many Roma, Slovak is not a first language. Cultural differences and high levels of poverty among Roma mean that they often need additional language, pre-school or classroom assistance. When these needs are not met, many Romani children fall behind and are transferred out of mainstream education – either to special classes in mainstream schools or to dedicated special schools.

In Slovak law, social disadvantage is categorized alongside mental disability in assessing pupils for special educational needs. In a context where Roma are invariably viewed as socially disadvantaged, the system effectively predisposes Romani children to be identified as having special needs. It also entrenches their disadvantage for life by effectively equating poverty with mental disability.

Diagnosis of special educational needs in Slovakia involves a complex assessment process, administered by a network of school advisory centres, which takes little or no account of Romani children's cultural, linguistic and socioeconomic differences. Communication skills are assessed in Slovak only, for example.

Additionally, decisions to place children in special schools are often made at the age of entry into compulsory education, a practice which some child psychology experts in Slovakia consider to be too early.

Romani children are also commonly placed in special education after a single intelligence test lasting 90 minutes or less. Slovak and international mental health experts and educational psychologists have indicated, however, that one-off assessments should not be used to determine such placements.

In order for a child to be placed at a special elementary school or class, the parents have to give their consent. This is often presented by the authorities as an important safeguard against incorrect placement. However, Amnesty International is concerned that the decision by, or agreement of, Romani parents to place their children in a special school or class is often taken without adequate information. Romani parents are often unaware of the impact of special education on their children's future prospects. They also feel that the prejudice and lack of support their children experience in mainstream schools mean that they would be better off receiving a lesser education in a friendlier environment. (To read more about this issue, please log on to www.amnesty.or.th)

FUNTAINMENT

Amnesty International Acronym From D - G

English Acronym	ENGLISH
DAWG	Decision making and accountability working group
DD	Director dialogue
DF	Directors Forum
DFSC	Directors Forum Steering committee
DP	Death penalty
DV	Domestic violence
ECA	Europe and Central Asia Program
EDAI	Editorial Amnistia International
EDSG	Executive Deputy Secretary General
EFAI	Edition francophones d'Amnesty International
EGM	Extraordinary general Meeting
ESC(R)	Economic, social and cultural (rights)
EU	European Union
EU or AIEU	EU office /association
FAP	Finance and Accounting Program
FCC	Financial Control Committee
FGM	Female Genital Mutilation
FIF	Fundraising Investment Fund
FMP	Facilities Management Program
GAP	Gender Action Plan
GIGs	Global Impact Goals

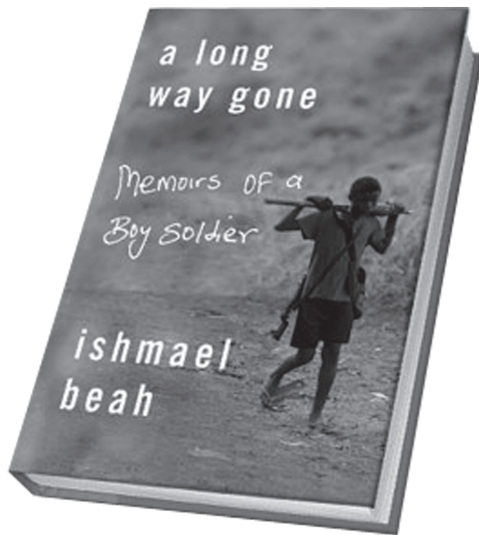
WORD SEARCH

Solve the crossword below! You'll find article 3 of Universal human rights Declaration hidden in this crossword (Forward and downward). It's one of the thirty rights that every human being has!

X	C	V	D	B	D	K	L	I	K	T	H	E	D	R	W	I	O	P	L
E	V	E	R	Y	O	N	E	Y	U	F	A	F	D	T	J	Q	G	J	K
Z	C	V	I	B	N	M	G	H	T	I	S	O	P	L	K	J	H	F	S
R	G	H	G	J	U	I	K	L	V	D	A	D	T	T	U	O	P	K	Y
T	F	G	H	B	T	J	S	W	R	G	H	S	D	G	J	N	C	C	H
Y	E	R	T	O	G	H	J	J	B	N	M	C	V	A	F	S	D	F	B
U	R	F	B	G	N	H	M	J	M	L	I	B	E	R	T	Y	K	L	F
U	Q	W	T	Y	E	R	L	I	U	I	N	M	B	C	X	D	W	Q	E
I	R	H	Y	K	I	D	S	W	R	F	G	H	J	T	Z	S	W	R	D
O	M	N	P	B	V	C	X	Z	A	E	F	D	Y	A	N	D	Y	R	V
P	R	S	E	C	U	R	I	T	Y	X	W	R	G	Y	N	D	D	M	O
F	E	Q	R	T	I	Z	X	Q	S	F	G	H	J	K	L	A	D	G	I
H	W	D	S	P	K	A	S	D	F	G	H	D	A	R	T	H	D	M	U
D	Q	W	O	F	L	Z	C	V	X	C	V	H	A	R	S	H	F	Y	Y
S	H	T	N	N	M	B	V	C	X	Z	S	F	H	J	K	L	D	R	T

Hint: Article 3 of Universal Human Rights Declaration
“Everyone has the right to life, liberty and security of person.”

BOOKWORM

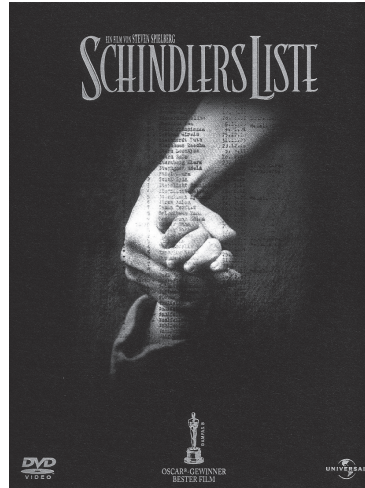

A Long Way Gone : Memoirs of a Boy Soldier By Ishmael Beah

A Long Way Gone: Memoirs of a Boy Soldier by Ishmael Beah "From the little innocent boy who did not even dare to kill a pig to feed himself to survive, brainwashed to a cold blooded soldier who looks at his victims in the eye before ruthlessly cutting their throats and shooting them at close range."

Ishmael talks about his own experience from his painful memory of having to face the civil war at the age of twelve, and brainwashed into a soldier by the age of thirteen. The war between the RUF rebels and the dictator government caused Ishmael to separate from his family and end up the leader of child soldiers. The story of Ishmael reflects the image and feelings of an unstable mind of a child lost in the chaotic state of war. The difficulty of facing images of violence and the war lead him to be rescued out and sent to a rehabilitation camp by UNICEF in Freetown, the capital of Sierra Leone, where he adjusted back to being a normal child in a normal society. Eventually he migrated to New York and became a children's rights activist for UNICEF with the task of making the world realize the issue of "child soldiers"

FILM PARTY

Schindler's List

Main Actor :

**Liam Neeson, Ben Kingsley,
Ralph Fiennes**

Director : Steven Spielberg

"Schindler's list is based on true events that took place during the World War II. It tells the story of Oskar Schindler, the savior of Jews during the holocaust. The movie dates back to the beginning of World War II during which Germany was invading

other countries and cleansing out Jews within Germany itself and its colonies. This film reflects the timeless significance of human rights; racism and discrimination, the violation of life and limb, violation of the rights of children, women, the elderly and the crippled, labor rights, the rights to safety and security, rights to property and freedom of expression.

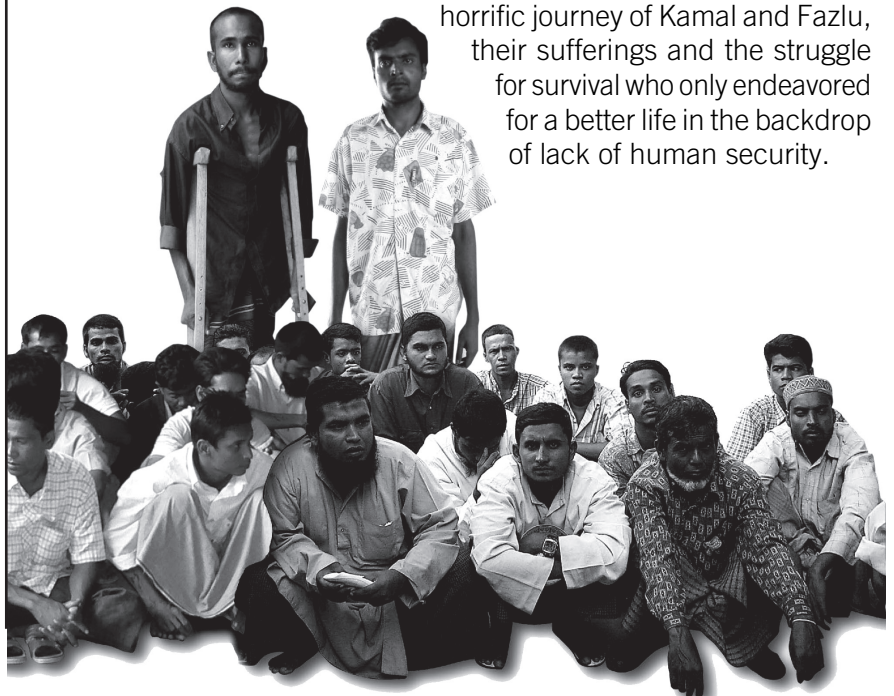
The Dreaming Vendors

Main Actor : Ebong Shaupno Jatree

Film Maker : Ahmed Abid

A documentary film by Ahmed Abid, on the issues of cross coastal trafficking, economic migration and lack of human security and issues of cross coastal trafficking, economic migration and lack of human security and issues surround the Rohingya ethnic vulnerable group. The dreaming vendors depict an extra ordinary

horrific journey of Kamal and Fazlu, their sufferings and the struggle for survival who only endeavored for a better life in the backdrop of lack of human security.

SHOP SHARE CHANGE

We change campaign T-shirts

by Maan Comely, We change

It started from us wanting to do a campaign on “we can change the world everyday.” We wanted this idea to spread around via horizontal campaign which is passing on the message to another activist. Of course brochures come into play but T-shirts are more useful in that we wear them, and are popular among the majority. The first design was the “we change” shirt. If you are a real fan, you will know that “we change” shirts have both front and back designs. The front design was made 3 times where the back design was made twice (in case you want to get a lottery). It took a while for the current in place design to come out. There seemed to be many criticisms about the extensive text on the T-shirt which is a good thing because it's likely to be read. We eventually named it “the readable T-shirt.”

Just by wearing a campaign shirt in your daily life, you can become an activist. How simple.

In the beginning we made them for members and volunteers. We then thought about the sustainability of the T-shirts; they should be able to survive without funding support from the project, so we started selling them. So we went to the “unity factory” since we knew them and wanted to support their cause. Although the rates were higher, we can proudly say that our shirts do not oppress the labour force.

So more different kinds of shirts kept coming out, going along with the causes of each campaign. For example, “no TV today,” “live slowly today,” “no buying today” shirts. All shirts would have saying on the back that people can enjoy reading. The messages were not too short or long with real ways to live life differently.

The processes of making shirts start from coming up with an event to create a fun “change the world” atmosphere. We would pick challenging, fun and exciting topics, then come up with slogans like “Turn on life, turn off TV,” after which the text would be designed on the shirt. We commented on the design, taking everyone's opinions into consideration; sometimes the deadlines were very close. After that, we send the design to the factory to get them done. We would choose the fabric and colour. After the shirts came out, we sometimes distributed them, sometimes sold them. The number of shirts increased with the increasing number of events, some people even collect these T-shirts!

Currently “We Change T-shirts” are parts of the Shop Share Change network. The products are labeled “Sai Jai” or “We Care” to let consumers know that these products were produced with concern of labor justice, environment, health and society.

You can take a look at the “We Change” T-shirts at <http://www.wechange555.com> and you can order these cool T-shirts at Khun Supattra Thaneewan (Took) 089-790-6790 10% discount for Amnesty International Thailand members!

MEMBERSHIP CORNER

Amnesty International Thailand would like to extend gratitude to all the members for your participation and kind support throughout the year. Our work cannot be successful without everyone's participation.

We'd like to appreciate the following members who celebrated Human Rights Day (Dec 10) by sticking balloons sent by Amnesty International Thailand in front of their houses.

Khun Anurak Malikun, Khun Khatiya Jamratsopin, Khun Amnuay Polha, Khun Vee Chaimanowong, Khun Phong-sak Booncheun, Khun Piyarat Parnmee, Khun Arrat Chamnion, Khun Ratchada Arpornsilp, Khun Ahmed Abid, Khun Harshpreet Kaur, Khun Kosin Taisa and Khun Kitti Netwong.

A prize, AI Thailand Diary, was posted to them.

Lastly, Amnesty International Thailand would like to wish all the members a very happy and prosperous new year 2011.

SNAP SHOTS

เก็บตักภาพกิจกรรม
เดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม 2553

